

חדש
השנה!
2 מסלולי
לימוד
לבחירה

תוכנית שנתית בחסידות

תשפ"ג

תלמידי ישיבות גבוהות ואברכי כוללים
מוזמנים להצטרף לאחת מתוכניות הלימוד החדשות
במשנתו של בעל התניא, להעמקה והכרה
בדרך העולה בית א-ל

מאמרים יסודיים מבעל התניא

12 מאמרים על מועדי השנה,
לימוד התורה וקיום המצוות

תניא

נ"ג פרקי ליקוטי אמרים

לתלמידי ישיבות ואברכי כוללים
שלא נבחנו בעבר על ליקוטי אמרים

תפנים

מועדי הלימוד		מאמרים	תניא
אלול-נסלין	מבחן: י"ט כסלו - בנייני האומה	4 מאמרים	פרקים א-יז
ענת-אדר	מבחן: תחילת ניסן - בירושלים, בני ברק ובאתר לב לדעת	4 מאמרים	פרקים יח-לד למצטרפים חדשים: פרקים א-יז
ניסן-אב	מבחן: תחילת אב - בירושלים, בני ברק ובאתר לב לדעת	4 מאמרים	פרקים לה-נג למצטרפים בטבת: פרקים יח-לד

הרשמה

ניתן להירשם באפשרויות הבאות:
אצל הנציגים בישיבות • חנויות רשת ספרי אור החיים •
בטלפון המשרד של לב לדעת 072-221-9050 שלוחה 5
הרשמה חובה / דמי רישום ורכישת ספרי הלימוד 5\$
ניתן להירשם עד ז' חשוון (בנוסף - עד חנוכה ניתן להירשם
לתוכנית לימוד ליקוטי אמרים פרקים א-לד)

מלגה בסך 1,150 ש"ח תחולק לנבחנים בהצלחה שלושה מבחנים
מלגה לכל מבחן: מציון 85% ומעלה 350ש"ח | מציון 75% ומעלה 250ש"ח.
בנוסף מיוחד בסך 100ש"ח ינתן למי שהמוצע שלו בשלושת המבחנים
יחד מעל 85%.
המלגות ניתנות בכרטיס לב לדעת להכניסה ברשת ספרי אור החיים, רשת אושר עד,
דברי שיר וביריד החסידות י"ט כסלו.

מלגות

לפרטים ויצירת קשר:
מענה טלפוני - 072-221-9050 שלוחה 5 בימים א-ה בין השעות 13:00-15:30
מייל - lladaat@gmail.com
ש"ת עם רבני לב לדעת:
072-221-9050 שלוחה 2 בימים א-ה בין השעות 13:30-15:30, 21:30-23:00

שיעורי סיכום ועיון בתניא
מהרב יואל כהן זצ"ל, והרבנים שניאור זלמן גופין
ואפרים דמיוחבסקי שליט"א
ניתנים להאזנה בטלפון 03-6109099
ובערץ לב לדעת ביוטיוב

מיקה (6), הבת של אמיתי ואלינור ואחות של דור ובר

פעם שנאתי את השיער שלי. היום אני רק מחכה לריב עם אמא על התלכלכים אחרי המקלחת. שירי מבית אורנית אמרה לי שביומולדת היא תבוא לעשות לי תסרוקת.

אני מקווה שעד שאני אגדל יהיה אפשר לעבוד בכמה דברים ביחד כי אני רוצה להיות זמרת וגם לוחמת אש וגם טייסת. הכי אני רוצה לעסוק בתאיננד.

הכי אוהבת לראות משחקים של חיפה. אפילו ניסיתי לשכנע את מאיר לשנות את הלוגו של עזר מציון לירוק. השנה ניקח אליפות בדוק ואבא כבר הבטיח לי שנראה את זה מהצד.

אני חמש אוהבת פסטה עם פרמזן. לילה אחד הגיעו כמה מתנדבים שנתנו לי ולאמא פסטה שהזכירה לי את הבית.

גיל ארבעים ושתיים

התרומה שלכם

תהפוך את השנה של מיקה לקצת יותר טובה. גם את שלכם.

חפשו בגוגל | 2236*

מקום מרכזי לנושא של חינוך או שיתוף באה, אדם מבקש מה' להתפלל ולראות את מעלות הפולחן וה' מטיף לראות שישנם אנשים צעירים מלפניו, שניים לפחות שצועדים לאורך הקריירה שלהם עם משפט כזה.

שלושה משפטים לשנה החדשה

בכל זאת כך בוודאי רוח הדברים. הרעיון הזה של רבי נחמן נאמר בשיחה שהוא דיבר בראש חודש אלול, ביום בו מתחילים לתקוע בשופר. רבי נתן מספר שרבי נחמן חווה באותו ראש חודש התעוררות רוחנית גדולה של יראת שמים עילאית, שהייתה חריגה באופייה אפילו ביחס לאלול. כעבור כמה שעות, אחרי שהוא שיתף את רבי נתן במה שעבר עליו, נכנסה אליו אודל - הבת של רבי נחמן - ותיארה גם היא חוויה של התעלות שהיא עברה, והיא השתמשה ממש באותם משפטים של רבי נחמן. היה הפרש של כמה שעות ספורות בין השיחה של רבי נחמן ורבי נתן לבין החוויה שהיא תיארה, ואז רבי נחמן אמר לרבי נתן שזאת ההשפעה של האבא על הילדים. כשעורלת הלב של האבא מסתלקת, אז גם אצל הילדים משהו זז.

הרעיון הזה הוא עידוד לכל אחד מאתנו, לא להיבהל מחסימה שאנחנו רואים אצל הילדים. הרי אם נוזז בעצמנו, גם להם יקרה משהו בעזרת ה'. אז אחרי שמקשיבים לבעל שם טוב שמלמד אותנו ש"רחמנא ליבא בעי", ראוי לכל אחד מאתנו לברר לעצמו איך להסיר את ערלת הלב שלו. מעבר לכך, ההבנה שכאשר אנחנו נעבוד לעשות תשובה בעצמנו תיפתח גם הדרך עבור ילדינו, נותנת הרבה כוחות. למרות שאני מתקדם במקומות שקשים לי, ואלה לא המקומות שקשים להם, בכל זאת - אם במה שמאתגר אותי אני פורץ דרך חדשה, הם גם מקבלים את אותו עניין במתנה.

אכן, זה מפיל עלינו יותר אחריות על ההתקדמות של התא המשפחתי כולו, אבל זאת בוודאי בשורה טובה. העבודה הזאת כמוכן לא פוטרת אף אחד מלחנך את ילדיך בדרכים המקובלות, וצריך להמשיך ולתת לילדים ולמשפחה כמה שיותר, אבל יחד עם זה עלינו להשקיע ולהשפיע בהיבט הנוסף של התשובה, שהופך למרכזי יותר דווקא בימי אלול שבהם גנוז העניין של "את לבבך ואת לבב זרעך".

אדרבה! תן בליבנו

חברים יקרים! כהכנה לשנה החדשה, רציתי לשתף אתכם בעניין מסוים שתפס את תשומת ליבי. היה פעם בעיתון 'בשבע' מוסף כזה, בו ראינו מאה אנשים בתפקידים משפיעים - מנהלי מוסדות חינוך, ראשי ישיבות, פוליטיקאים ואנשי ציבור - שכל אחד מהם בחר משפט חכמה שנגע בו ומלווה אותו בימי חייו. אחרי שכל אחד מהם אמר מה המשפט שמלווה אותו, נתנו לו מאה מילים בערך כדי להסביר את הנקודה.

אני צריך אולי להתנצל בפני עורכי המוסף הזה שהשקיעו בכתיבה שלו, ואני רק דפדפתי במהירות לקרוא את כל המשפטים, אבל לא את ההסברים באותיות הקטנות. אתם ודאי מכירים את התופעה הזאת של אדם שמחזיק ביד עיתון עב כרס, ומצליח בדקות ספורות להבין כל מה שכתוב בו... בכל אופן, מה שנותר לי מכל הפרויקט הזה היו שלושה משפטים כפולים, שיותר מאדם אחד בחר בהם כמשפט המפתח שלו. אז שוב סליחה ומחילה, הפעם גם מכל תשעים וארבעה האנשים המכובדים שהשקיעו גם הם לבחור משפט, אבל זה מה שנשאר.

המשפט הראשון היה המשפט המוכר מהתפילה של רבי אלימלך מליז'נסק: "אדרבה, תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברנו ולא חסרונו". המילה 'אדרבה' באה לבטא מהפך בנפש - במקום מבט שלילי שברוך כלל קונה לו שביטה בלב, אדם מבקש מה' להתפלל ולראות את מעלות הזולת. היה מעניין לראות שישנם אנשי ציבור משפיעים, שניים לפחות, שצועדים לאורך הקריירה שלהם עם משפט כזה.

המשפט השני שאני זוכר, גם הוא סוג של תפילה עממית די מוכרת: "תן בי את השלווה לקבל את הדברים שאין ביכולתי לשנותם, את האומץ לשנות את הדברים אשר ביכולתי, ואת התבונה להבחין בין שניהם". זאת ודאי שאלה שמלווה כל אחד בחייו, אם הוא מוציא את האנרגיה שלו במקומות הנכונים שהוא יכול לחולל בהם שינוי, או שהוא מבזבז אותה לשווא.

המשפט השלישי פחות מוכר, והוא צייטוט מהלוחם הדר גולדין הי"ד. הוא כתב באחת המחברות שלו כך: "או שאתה עסוק בעצמך או שאתה עושה דברים גדולים".

לאחר זמן, חשבתי לעצמי ששלושת המשפטים הללו יחד מתחברים לעניין אחד. שלושתם יכולים להיות כלי נהדר להתחדשות בשנה הבאה עלינו לטובה: פחות להתעסק בעצמנו, ומתוך כך לראות את מעלת חברנו, וכך לקבל מבט נכון איפה אנחנו יכולים לחולל שינויים, ולהיות בענוה כלפי מה שלא בידנו. התחלת השינוי יכולה לבוא בשנים עשר הימים שבין ח"י אלול לראש השנה. חסידיים ואומרים, שכל אחד מהימים הללו מסוגל לתיקון של אחד מחודשי השנה שחלפה. כך אנחנו זוכים שניתנה בידנו האפשרות לתיקון העבר, ואנו יכולים להיכנס בהתחדשות נפלאה לשנה הבאה. לחיים!

שלום חברים! שזכנו להכניס שמחה וחינוניות נפלאה לחודש אלול, בזכות יום ההולדת של הבעל שם טוב הקדוש, ח"י באלול, שהיה לנו השבוע.

אתם יודעים, הבעל שם טוב לקח משפט מפתח, שמקורו קדום, ושם עליו דגש מיוחד. המשפט הוא: "רחמנא ליבא בעי" - כלומר, הקב"ה רוצה את הלב שלנו. יכול להיות יהודי שיועד אולי רק את אותיות הא"ב, או אפילו רק לנגן בחליל לכבוד ה' - אבל הוא מתקשר לה' בדרכים הללו, עם כל הלב. יהודי כזה, למרות שאין לו את המעלות של יהודי למדן, שבקי בכל חזרי תורה, עדיין יכול להשיג התקרבות אמיתית לריבונו של עולם.

סקופ בליקוטי מוהר"ן

רבי נחמן אומר על חודש אלול, ובעצם ביחס לחיים בכלל, שהדרך לצאת מהחושך היא על ידי דיבורים של אמת. בהקשר של התשובה, האמת מתבטאת בעיקר בתכונה של כנות - לא להסתיר או להכחיש את הרגשות האמיתיים שלנו. כשבן אדם חושף את פנימיות הלב שלו, הוא עובר שינוי משמעותי.

אחד הפסוקים שרמזים בראשי התיבות של חודש אלול, הוא הפסוק "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך". כשבן אדם עובר שינוי אמיתי של מילת הלב, ומאפשר לעצמו להרגיש, להתגעגע ולכסוף, השינוי החיובי בנפש שלו משפיע גם על זרעו, על הילדים שלו. אפילו אם לא היה שום דיבור בין היהודי לילדיו, ואפילו שהם לא ממש בקרבת מקום, בכל זאת גם הם עוברים שינוי. מדובר על השפעה שהיא מעבר לדוגמה האישית. הנשמות של בני המשפחה קשורות אחת לשנייה, וכשיש חסימה אצל אחת מהן, היא משפיעה על כל הנשמות שקשורות אליה. מצד שני, תהליך התשובה של האבא או האמא משפיע גם על לב הילדים. זה ממש סקופ של רבי נחמן בליקוטי מוהר"ן, שגם אם לא דייקתי בדברים שלו,

בי"ה

🔍
ישיבה גבוהה עטרת נחמיה ת"א

התורה ואתה

ליווה והכוונה מהרמ"ם

קשר אישי עם ראש הישיבה הרב מיכה הלוי

לימוד גמרא בעיון והעמקה

אווירה משפחתית ונעימה

המקום שלך לצמיחה רוחנית בישיבה שילוב מיוחד של העמקה בתורה ודבקות חברים

ישיבת נחמיה עטרת נחמיה

לי"ט תמוז תשפ"ד

רחובות תל אביב

לתיאום הגעה לשבוע

055-5693324 | 052-6071012

אפשר להפסיק לחפש!

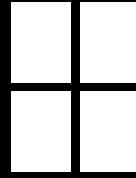
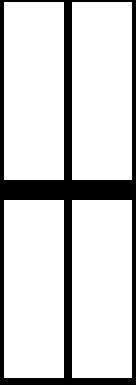
בית פרטי בשדמות מחולה
1,156,000 ₪ החל מ-
במחיר שאסור לפספס כל מה שחיפשתם ביישוב קהילתי

חפשו בגוגל "שדמות מחולה"
 או התקשרו **073-3712231**

-
 ישיבת הסדר
-
 בני עקיבא
-
 בית כנסת
-
 פעילות נוער ענפה
-
 בריכה
-
 15 דק' מבית שאן
-
 ישוב קהילתי דתי
-
 120 משפחות

איר להתחבר ולהגיע למשמעות אמיתית יותר באמירת הסליחות?

בקשת 'תספורת' לחובות השנה החולפת

הרב שמואל רסקין

שליח חב"ד בחולון

כך הסבירו חסידים את מהות הסליחות: נשמה יורדת לעולם, יש לה כאן מגוון של משימות. באופן כללי המשימה המוטלת על כל אחד היא 'יתגדל ויתקדש שמייה רבא' - להביא את הנוכחות האלוקית לעולם. את זאת עושה כל יהודי בכל צעד שלו. עיקר התפקיד של יהודי נמצא במה שאמרו חכמינו (ברכות סג) "איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויים בה - בכל דרכיך דעהו". הרמב"ם מאריך בשמונה פרקים ובהלכות דעות שכאשר יהודי מקדש את כל חייו, האכילה והשתיה והשינה, המשא ומתן, וכל אשר לו, לעבודת השם, זהו עיקר התפקיד והמשימה. לאכול כיהודי, לעבוד כיהודי, לישון כיהודי.

כל אחד מאתנו קיבל את המשימה שלו, ואת כל הכוחות לבצע אותה. ניקח למשל את נושא חינוך הילדים, זוהי משימה גדולה וחשובה שהוטלה על שכמו של כל הורה. הוא היחידי שמסוגל וצריך לבצע אותה. והזמן שבו הוא מבצע אותה הוא לא רק בשעה שהוא מקיים את מצוות 'ולמדתם אותם את בניכם', אלא גם, ואולי בעיקר, כשהוא משכיב את ילדיו לישון, כשהוא מעיר אותם, כשהוא יוצא אתם לטיול, וכשהוא מסב איתם לארוחה. ה'דרך' אגב' שלו, הוא מי שיהפוך אותם ליהודים אוהבי ה' יראי אלוקים.

עם תחילת השנה החדשה עובר כל אחד מאתנו לפני קונו, ומבקש 'תקציב' לצורך המשימות המוטלות עליו בשנה הקרובה. תן בריאות, תן פרנסה, תן נחת. רק כך נוכל להשלים את משימתנו ו'לתקן עולם במלכות שדי'. הקב"ה מביט בהצעת התקציב של אשתקד, ובוחן עד כמה כדאי להשקיע במקרה הזה. האם כדאי להגדיל את ההשקעה, אולי חלילה לצמצם אותה. מה ה'רווח' שמתקבל מהעסק הזה.

בשעת ההקפות - כך נמסר מדור לדור - כשרואים למעלה את היהודי רוקד עם התורה בכל כוחותיו, מחליטים: אמנם לפי מסגרת התקציב וההיגיון הבריאה אולי יש מקום לקצץ ולא לתת לו את כל שהוא ביקש, אבל ראו, ראו את מסירות נפשו לתורה. שנה חדשה מתחילה, והוא ינצל את כל המשאבים. ניתן לו את שביקש, אמנם לא בדיון, אבל ב'הפקה', במהלך השנה הוא ישלם...

כשמגיע חודש אלול, עושה היהודי חשבון: תיכף אעמוד ואבקש 'תקציב' לשנה נוספת. האם ההשקעה של בורא העולם בשנה החולפת הוכיחה את עצמה? והוא ממחר לנצל כל רגע לתורה ומצוות ומעשים טובים, לניצול הזמן ולהוכיח כי הוא ראוי להשקעה.

אך כשהימים חולפים וראש השנה ממש כבר מעבר לפינה, ניגש היהודי לבית הכנסת, בשעת ליל, פותח את הסליחות ומבקש בלב שבור: אלוקי, סלח לי. עשה נא לי 'תספורת', מחול לי על החוב. לך ה' הצדקה, אתה את שלך נתת. ולנו בורשת הפנים - לא בטוח שאני את שלי עשיתי. המחשבה הזו מניעה לפעולה, והופכת את הסליחות למשמעותיות ביותר.

רב מכר

ארחות אהרן
אור ועבודת המועדים

לימי הרחמים והסליחות ומועדי האיתנים
חודשי אלול ותשרי

מספר שיחות קודש המעוררים את הלבבות מאת איו"ב של ישראל

כ"ק מרן אדמו"ר
מפינסק קארלין זיע"א

ספר יסוד ללימוד אופן עבודת ה' כידה האיתנים על פי תורת החסידות
הדפוס: שנת מלאכות (החולות) | עורך ומסדר: בני עמיאל | באחריות מאירות עינים

הספר
• שייעור ויבטח את לבך
ולבב בנך באור ועבודת
הימים הקדושים.

• שילוח אותך בחיבה
נאמנה על כל פרטי
העבודה שביתם.

הצטרף לאלפים המענגים
את נפשם בלימוד קבוע
בספר קדוש זה.

להשיג בחנויות הספרים - להזמנות עד הבית, מכון מטה אהרן טל. 05271-41446

תלמד להשפיע!

מכללת
אורות ישראל
מקום ראשון בסקר
שביעות רצון
של התאחדות
הסטודנטים*

תואר ראשון B.Ed. בהוראת תקשורת במכללת אורות ישראל קמפוס 'מורשת יעקב' ברחובות

למידה היברידית
ומקוונת

הסעות
מרחבי הארץ

הכרה בלימודים
השיטתיים

אווירה
תורנית

לימודים בימי שישי, ימים מרוכזים וקורסים מתוקשבים
צוות מרצים מקצועי מעולם האקדמיה והתקשורת

חדש! קורס כתבים לבוגרי שנה ראשונה ומעלה

מותנה במס' נרשמים

התמחויות נוספות:

מתמטיקה | אנגלית | לשון | מדעי הטבע | תושב"ע | תנ"ך
חינוך מיוחד | היסטוריה | יסודי | הסבת אקדמאים

לפרטים והרשמה
מיטל: ☎ 052-4004545 | ☎ 08-9485620 החוג לתקשורת: ☎ 052-5284780

רישום מקוון באתר | חפשו אותנו גם ב

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרוחק ובהחייט הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020. עיינו בסקר ובממצאיו באתר המכללה ו"סל"ח

התבוננות שתרפא את ה'פוסט-טראומה'

הרב משה רויטמן

ראש ישיבת אגלי טל

אל מול ארון הקודש, באחד מבתי הכנסת שבגולה, נעמדו הכהנים משרתי ה', עטופים בטליתות צחורות, מוכנים לברך את עם ישראל באהבה.

ברכת כהנים בחר"ל איננה 'מילתא דשכיחא', ואיננה נוהגת כי אם במוספים של מועדי ה'. אשר לכן, כה נשגב הוא המעמד, כולם מתקבצים אליו ברגש, איש לא נעדר.

משום כך, כה בולטת הייתה צאתו הקבועה של הזקן ניצול-השוואה מבית הכנסת, בכל עת שהכהנים נעמדו על הדוכן. הדבר היה לפלא בעיני הרב, עד שבעת מן העיתים פנה אל הזקן ושאלו בעדינות: "בשעה כה עילאית של ברכת הכהנים, ברגעים בהם כל קללה הופכת לברכה וכל דין נמתק לרחמים, מה ראה כבודו לעזוב את ההיכל?"

פני הישיש החווירו, והוא שיתף: נער הייתי במחנה ההשמדה 'ברגן בלזן'. בעמק הבכא ישבנו, דוויים וסחופים, אך ניסינו להתחזק ולקיים רצון ה'. היה זה בליל התקדש חג הפסח, כאשר רב אחד ששהה עמנו כינס אותנו לעריכת ליל-הסדר איכשהו, אלא שהדבר נודע לחיות הטרף והוא נלכד בשחיתותם.

את זממם הם העדיפו לבצע ממחרת, בשעת הבוקר, לעיני קהל ועדה. במרכז הוא עמד, מול רובים שלופים, מוכן למסור נפשו על קידוש ה' באהבה. אך הוא התחנן לכמה רגעים של חסד, למשאלה אחרונה, ובנס הם נתנו לו.

"כהן אני", פנה אל כל העם בקול גבורה, "ומשום שיום-טוב היום אבקש להיפרד מכם בברכת כהנים", ואז הרים את קולו בככי ובירך: "יברכך ה' וישמרך! יאר ה' פניו אליך ויחונן! ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" ---

משיים הרים ידיו לשמים, והרשעים רצחוהו נפש. דמו של כהן גדול נשפך ארצה. המחזה המחריד לא ימוש מזיכרוני לנצח, ובכל פעם שאני רואה את הכהנים עולים על הדוכן הוא שב אל מול עיני, עד כי אינני מסוגל לעמוד ולהתקיים שם אפילו שעה אחת, ואני נמלט על נפשי....

מה שאירע לאותו זקן, מכונה בתורת הנפש 'פוסט-טראומה'. יהיה הדבר מתוק ומבורך ככל שיהיה, אם נלוותה אליו חוויה קשה וטראגית, הרי שבכל עת שישבו המקרה ישוּבו איתו התחושות הקשות.

ימי הרחמים והסליחות, הינם ימים מבורכים, ימים שבהם אנו זוכים להתרחץ מכל הווהמה של חטאי השנה, ולשוב אל האב הרחמן שמקבל ומקרב אותנו אליו באהבה. זוהי תקופה שבה נפתחים כל השערים, וי"ג מכילין דרחמי נמשכים אלינו כנהרות אפרסמון. אלא שעד להופעתו של מורנו הבעל-שם-טוב הקדוש בעולם, היו המגידיים ומטיפי המוסר מפחידים את העם בדרשות מייסרות, שהשאירו בנו חותם, כביכול אנו עומדים בפני שופט נוקשה, בעל פנים של זעם, חלילה.

אמנם, משהפציע אורה של החסידות, אנו למדים מתוך ספריה ומאמריה, שלמרות שהרחמים האבהיים מתכסים בימים אלה מתחת למעטה של מערכת משפטית, שכלפי חוץ נראית מפחידה ומאיימת, אך אין מטרתה אלא לעורר אותנו מהתרדמה, כדי שנחפוץ לשוב ולהתקרב אל אבינו מלכנו, התקרבות של אהבה. ראייה לכך היא ההזדמנות העצומה שהאב מעניק לנו מראש, לשפוך את נפשנו אליו באמירת הסליחות, בפיוטים המתוקים שכל מילה ומילה שבהם אמורה רק להעצים את תחושת ההתקרבות, ולא להיפך.

ההתבוננות בעומק ההודמנות, ההבנה שמדובר במתנת חסד עצומה, תביא אותנו לרפא את ה'פוסט-טראומה', ובמקום לברוח כבריחתו של הזקן מברכת הכהנים, נתרפק על הסליחות, כבן המתפייס עם אביו אוהבו. נחוש בכל מילה את הארת פניו של האבא הרוחץ אותנו מכל העונות, ומקבל אותנו אליו, לקראת התחלה של דף חדש.

יחד, בניגון ובנעימה

הרב נעם ורשנר

ראש הכולל בישיבת ההסדר עכו ומרצה לחינוך

ראשית, אני חייב לשתף ממה שקורה אצלנו בשכונה; שיכון שלוש, עכו. מידי ערב, הסליחות של 12:30 בלילה מלאות בבני-נוער שמגיעים בקביעות. הם באים בשמחה ובהתלהבות, מראש-חודש אלול ועד לערב יום-כיפור, ונשארים בבית הכנסת למעלה משעה למרות שהשעה מאוחרת ביותר.

למען הסר ספק, אבהיר כי מדובר נערים ונערות שחיצונית נראים רחוקים מאוד מחיי קדושה וטהרה; קעקועים, תספורות משונות וכל שאר המרעין-בישין. אבל לא זו בלבד שהם מגיעים, הם ממש מחכים לזה כל השנה. יצא אפילו ששאלו אותי ברחוב מתי כבר מגיע אלול...

כשבאים לפצח את סוד הסליחות הללו, נדמה כי ניתן להצביע על ארבעה מאפיינים שיוצרים יחד שילוב מנצח:

1. יש אוירת יחד מאוד חזקה - לא כל אחד עומד דומם במקומו, ומידי פעם החזן ממלמל משהו, אלא כולם יחד אומרים, שרים, צועקים, מבקשים, ממליכים.

2. המילים מובנות ונוגעות - כל יום יש בדיוק את אותו הטקסט, שכתוב בעברית יחסית פשוטה, עברית שמדברת ישר ללב - על החטא ועל התשובה, דוגרי.

3. המנגינות - יש מנגינה לחלקים רבים מהסליחות, כל המנגינות קליטות, ולא צריך להיות פייטן מקצועי בשביל להצליח לבצע אותן בהצלחה. והעיקר, הן גם מנגינות מעוררות (ולא מרדימות - פיזית ורוחנית), שמשאירות אותן בעניינים גם שעה מאוחרת.

4. נחת - אין לי איך להסביר את זה, אבל אף אחד לא ממהר, כולם יודעים מראש שהם באים לשעה פלוס, כולל קצת דברי חיזוק לפני, ולא מתעצבנים או מתבאסים אם מישוהו קצת מאריך או מסלסל.

אולי יש עוד כמה אלמנטים שפספסתי, אבל אין לי ספק שאלו ארבעת המאפיינים המרכזיים. בלי להעליב אף עדה, אם יש סליחות שהנוסח כולל הרבה מילים מאוד לא מובנות (למשל: ביטה עטף רוחו / זינו שונה/ צחנתנו לבן - מקבץ קטן ומייצג מסליחות של יום שישי, נוסח ליטא) בלי מנגינה, בלי אוירת יחד, ועל כולנה עוד נוסף לחץ ואווירה חאפ-לאפ שצריך לסיים את הכול תוך עשרים דקות - זה מתכון שאי-אפשר להצליח בו. זה כמו לרצות להכין עוגה בלי תנור בלי סוכר וכלי קקאו, ואז עוד מתלוננים שלא יצא איכותי כמו שרצינו. או בניסוח אחר - למה לא מתחברים...

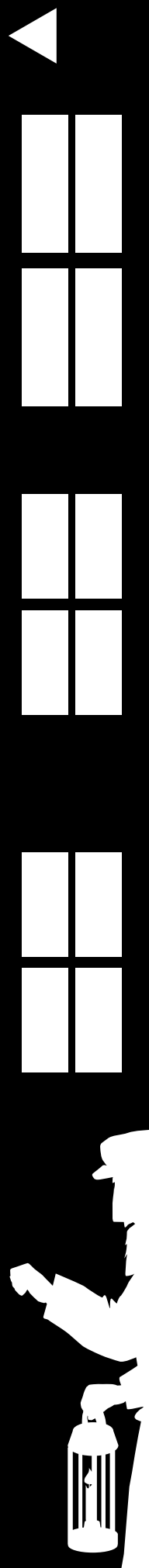
המתכון המנצח נמצא למעלה - ואתם מוזמנים לשיכון בשמחה, רק צריך לראות מה אפשר לאמץ ממנו. הנה כמה טיפים קטנים:

1. העיקר האיכות ולא הכמות - עדיף סליחה אחת בכוונה מסידור שלם במרוצה.

2. כדאי לעבור ערב לפני, אפילו חמש דקות, על סליחה אחת עם פירוש - להיסגר על המילים.

3. אם אפשר - למצוא אנשים שמוכנים להשקיע עוד כמה דקות, כדי לומר את הסליחות בנחת ולא בלחץ.

4. אם כבר משקיעים - כמה ניגונים, בהתחלה או בסוף, בהחלט ישפרו את האווירה.

איך אפשר לבקש לשוב אחרי שרחקנו כל כך?

עצמנו, אחרי שהתרחקנו כל כך מעצמנו? על פי מידת הדין זה באמת בלתי אפשרי. התרחקתם? איך אתם מבקשים לשוב? צריך למחוק הכל ולהתחיל מהתחלה. אבל על פי מידת הרחמים, לא רק שאפשר לבקש מהקב"ה שישביע אותנו לקדם אחרי כל ההתרחקויות -

על פי מידת הרחמים, ההתרחקויות הן לא דיעבד. הן משהו שיקרה. אנחנו מצוים על ההשתדלות. להישאר מחוברים. אבל התרחקויות יתרחשו.

למה התרחקויות יתרחשו בכל מקרה, ולמה זה לא צריך להפריע לנו, לבקש לשוב?

בעצם, כל המבנה שבו הקב"ה ברא את עולמו על פי מידת הרחמים הוא המבנה הבא:

הקב"ה מראה לנו אידיאל. האידיאל הזה הוא מתנת חינוך. בשלב הזה אנחנו מחוברים לקב"ה מעצם היותנו חלק ממנו. מחוברים לעצמנו מבלי שעמלנו על זה. מחוברים לבן הזוג בהתאבות של מציאת חן.

קיבלנו את האידיאל במתנה. ואז הקב"ה לוקח לנו את האידיאל הזה. המקום המתוק הזה נלקח מאיתנו, ונותר געגוע. נותר געגוע לשוב לשם. כדי שעכשיו נעמול להשיג את זה בזכות. שזה יהפוך לקניין שלנו.

כשהדבר נלקח מאיתנו. נוצרת ההתרחקות. ההתרחקות היא חלק מהתכנית האלוקית. יש כל מיני דוגמאות למבנה הזה.

הקרבה של הנשמה בעולם הנשמות לכיסא הכבוד, במתנת חינוך. הרחקה מכיסא הכבוד אל העולם הזה, כדי שתעמול לשוב לקירבה הזו. האור הגדול שיורד עלינו כליל הסדר, שהוא מתנת חינוך. הסילוק של האור הזה מאיתנו, והגעגוע שלנו אליו שמניע אותנו לצעוד את שבעת שבועות ספירת העומר, להשיג את האור הזה שוב בעצמנו.

הרמב"ם אומר, שיהודי צריך לקיים את מצוות התורה בתמימות גמורה. זה המקום הוודאי והפשוט של קדם. אבל אחר כך הוא אומר שיהודי צריך ללמוד טעמי מצוות, שזה לגמרי להתרחק מהאור הגדול של התמימות, ולרדת לפרטי החיים. כשהוא לומד את טעמי המצוות, הוא מברר, לא מבין, מתבלבל. הוא מנסה להבין בשכל. זה ההפך הגמור מהתמימות. ואז הרמב"ם אומר, אחרי שלמדת טעמי מצוות, התרחקת מהתמימות הראשונית, למדת, התפללת, עכשיו חזור לקיים את המצוות בתמימות.

אחרי שהרחיקו מאיתנו את המצב של קדם, והיה עלינו לשוב לשם בעמל, אנחנו שבים לקדם גבוה מהקדם שהיינו בו. לפי זה, ההתרחקויות מהמצב הקדום, הן לא דיעבד. הן לכתחילה.

ודאי שלא נקום בבוקר ונאמר: טוב, התרחקויות הן לכתחילה, אז נחטא! אנחנו מצוים על ההשתדלות להיות מחוברים. אבל כשהן מתרחשות זה מושגח. ולכן אפשר לבקש לשוב!

הקב"ה לא משיב אותנו אליו למרות ההתרחקויות. הוא משיב אותנו אליו עם ההתרחקויות. עם כל מה שלמדנו, דרך ההתרחקויות האלה.

בכל פעם שאנו שבים אל המצב הקדום, אל מקום שבו הכל פשוט לנו, טבעי וודאי, אנחנו שבים עם כל מה שלמדנו כשרחקנו. כשמבינים שזה המבנה שרצה הקב"ה להטמיע בעולמו, כשמבינים שהתרחקויות הן לא דיעבד, ושהן לא צריכות להפריע לנו לשוב לקדם אלא להפך, שבים מהן לקדם גבוה יותר.

אפשר במקום להיבהל מההתרחקויות, במקום להיות בביקורת עצמית מאוד גדולה עליהן, ללמוד את השיעור שמחכה לנו בתוכן! ולשוב.

"הלוואי שאפשר היה למחוק את כל הטעויות שעשינו, ולחזור להתחלה של הקשר!" משאלה כמוסה של לא מעט זוגות.

אחת הברכות בהן מברכים חתן וכלה בחופה היא: "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם." זו לא אותה בקשה? לחזור להתחלה?

גם בקשר שלנו עם הקב"ה אנחנו מבקשים: "השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם." אבל קדם זו לא התחלה. קדם זה משהו אחר.

על בית המקדש כתוב: "בנה ביתך ככתחילה". מבנה דומם, רוחני ככל שיהיה, אפשר למחוק עד היסוד, ולבנות אותו לגמרי מהתחלה. הקב"ה ראה, שעם נשמות בגופים, זה לא כמו עם מבנה דומם. הקב"ה ברא את העולם על פי מידת הדין. ראה שהעולם לא יוכל להתקיים כך, צירף אליה את מידת הרחמים.

על פי מידת הדין, צריך לשמור על נקודת ההתחלה. על אותה רמת דבקות בקב"ה כל הזמן. כל סטייה מהנקודה הזו, היא דיעבד גדול. ויש למחוק הכל ולהתחיל שוב. אבל מבנה העולם של הקב"ה על פי מידת הרחמים, הוא אחר. אז מה היא הבקשה לשוב לקדם? מה זה קדם?

על הפסוק "ויסע לוט מקדם" כתוב בבראשית רבה: "הסיע עצמו מקדמונו של עולם. אמר: אי אפשר לא באברהם ולא באלוקיו". גם על דור הפלגה כתוב: "ויהי בנסעם מקדם", והפירוש הוא - מקדמונו של עולם. על הקב"ה נאמר: קדמון לכל דבר אשר נברא. הקב"ה נקרא קדמון.

בגן עדן מקדם, המצב היה מצב של חיבור פשוט טבעי וודאי לקב"ה. חיבור פשוט ברור וטבעי של אדם אל עצמו. וחיבור זוגי, פשוט טבעי וודאי. לשוב לקדם, זה לשוב למצב הזה. אחד הפירושים לשמח תשמח... הוא, שיהיה הזוג הזה, כמו אדם וחיה בגן עדן. שלא היו סביבם עוד זוגות לערוך מולם השוואות.

כשאנחנו מחוברים לקב"ה, אין לנו שאלות, מדוע אחרים הוא מנהיג אחרת. כשאנחנו מחוברים לעצמנו, אנחנו לא מעמידים עצמנו בהשוואה לאחרים. כשאנחנו מחוברים לבן הזוג שלנו, המבט שלנו הוא עליו ולא החוצה.

אז הבקשה לחזור לקדם, היא בקשה לשוב לחיבור הפשוט הטבעי והוודאי. אבל איך אפשר לבקש בקשה כזו אחרי כל ההתרחקויות? איך אפשר לבוא באלול עם הבקשה הזו? הרי התרחקנו כל כך!

איך אפשר לצפות לשוב למצב כזה בזוגיות, אחרי הירידות, הבלבולים והטעויות? ואיך אפשר לבקש לחזור לחיבור כזה עם

גב החר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171

gavhahar1@gmail.com

הידע שלהם

בידיים שלכם

נפלאות הינו מגזין מדעי תורני מבית נשיונל ג'יאוגרפיק, מגוון כתבות בנושאים מרתקים, אסטרונומיה, בוטניקה, היסטוריה כללית ויהודית, שמירה על איכות הסביבה, אהבת הארץ, הקשר בין תורה ומדע ועוד.

למידה, חוויה והנאה לכל המשפחה

מבצע מנויים

מצטרפים עכשיו ומקבלים 3 חודשים ב-10 ש"ח לחודש

"הגיע אלינו לפני שבועיים מגזין לדוגמא. יש לנו בבית ילדים בני 4, 7, 9. הם קראו אותו שוב ושוב ולא מפסיקים להתפעל מהידע. עשינו מנוי! מחכים למגזין הבא!"

תמי שוהם
 ירושלים

"ואו! המגזין מעניין! המגזין מושקע! מגיע לכם כפיים על ההפקה הזו! מרוצים מאד מהמנוי החודשי שלנו!"

איילה הכס
 מודיעין

בצאתך לשלום שבת מלכתא

אותו. הם השתוממו וחשבו שמן הסתם חלה כאן טעות, אך הוא הוציא מכיסו מכתב שקיבל מהרב קנייבסקי זצ"ל. במכתב הובהר, שאם הוא חפץ בברכה, שיחפש חקלאי שומר שביעית כהלכתה. הם כמוכן ברכו אותו, ומאז ברכו גם מאות ואולי אלפים שפקדו את ביתם לבקשת ברכה וישועה. אז אנו פונים אל כולכם, שומטי הקרקעות, ומפקירי האדמות, ברכו אותנו כולנו לקראת השנה החדשה. שבזכותכם, תחל שנה וברכותיה.

בפרשת השבוע שלנו, "כי תבוא", אנו קוראים על מצוות הביכורים. ישנו דיון הלכתי מעניין, האם הביכורים נוהגים בשמיטה. מה שבטוח הוא, שהפסוק הראשון בפרשה תופס ביתר שאת בשנה זו. "והיה כי תבוא אל הארץ", "איך והיה אלא לשון שמחה". שמחה אדירה היא עבורנו, שזכינו לחיות בדור שבא הביתה לארץ ישראל, וזכינו לשמור שנת שמיטה. אשרינו שזכינו לשבות ממלאכות האדמה, להניח לעציצים, לאדניות, לכרמים ולמטעים. אשרינו שזכינו לאכול מפירות השביעית, ולהיזהר בקדושתם. אשרינו מה טוב חלקנו. איזו שמחה.

רעוא דרעוין

השבת התברכה בנשמה יתרה, ואף אנו זכינו בשנה הזו לעלות מדרגה ברוחניות. ללמוד יותר, להתפלל יותר, להתנסות באמונה ובטחון, בחסד ובגבורה. והשבת עדיין כאן. ולא רק כאן, אלא בשיא שלה. הרי מה השיא של השבת? ללא ספק "רעוא דרעוין", זמן "סעודה שלישית" לקראת צאתה.

או הנה אנו ניצבות ב"רעוא דרעוין" (=רצון הרצונות), של שנת השבת, ואנו יכולות לחדד את הרצון שלנו. זה הזמן לחשוב מה אנחנו רוצות לקחת מהשנה המיוחדת הזו, לשש שנות המעשה שלפנינו. מנוחה פנימית? יכולת לשמוט שליטה? קדושה והתעלות? חיבור לאדמה? זה הזמן להגביר את הכיסופים לדבקות, ולהתעצם עם הנשמה היתרה שלנו. השבוע וקצת שנותר לנו היא כשעת נעילה, בה הקב"ה מזמין אותנו פנימה, ונועל אחרינו את הדלת. זה רק אנחנו והוא. ניכנס פנימה, ואולי לפני ולפנים. נבואה שערך.

שמיטת כספים

ממש ברגעים האחרונים של השמיטה, אנו זוכים לעוד מצווה מיוחדת - שמיטת כספים. "מקץ שבע שנים תעשה שמיטה. וזה דבר השמיטה, שמוט כל בעל משה ידו אשר ישוה בריעהו, לא יגש את רעהו ואת אחיו, כי קרא שמיטה לה". את הנכרי תגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמיט ידך" (דברים טו, א-ג). עם שקיעת החמה של ערב ראש השנה התשפ"ג, כל החובות נשמיטים, ואסור למלווה לגבות עוד את הכסף מהלווה. למעשה, רבים נוהגים לעשות "פרובול" כתקנת חז"ל, דבר המאפשר לנו כשליחי בית

המלך בשדות המופקרים

אם בכל שנה ישנה התרגשות לשמע הדימוי "המלך בשדה", השנה, כשנת שמיטה, כמדומני שזה על אחת כמה וכמה. המלך בשדה או בשדות כפשוטו. בשדות המופקרים שהעלו קוצים. בשדות שנראים כה יבשים ונראים אפילו מוזנחים, אך למעשה הם מלאי חיות ואור, של אדמה שעשתה רצון קונה.

ואם בכל שנה אנשי העיר יוצאים לקראתו, כמדומני שהשנה עומדים בשורה הראשונה אנשי השדות עצמם. גיבורי וגיבורות הכוח, עושי דברו של הקב"ה, שמסיימים שנה (מעוברת וארוכה במיוחד!) של התעלות רוחנית ומסירות נפש, אהבה לקיום חפצו יתברך.

שמעתי מפי זוג חקלאים מתוק, שפעם הגיע לביתם אברך, בבקשה שיברכו

חוכר לשבתון!
155 שעות
אקדמאיות

יד ביד - כל הדרך לחופה

קורס מאמנים מרווקות לנישואין

של מיכל וולשטיין - לגברים

מרצים אורחים: רן שריד • אהרון דרמן

באישור הרב
יעקב אריאל

ימי שלישי בערב הקורס יפתח לאחר חגי תשרי • 27 מפגשים • בירושלים

לפרטים והרשמה: רוני 058-4237288

הנחה משמעותית לנרשמים עד ראש השנה

אהרן רזאן

כמה יקר למלך

הסתקרנו בני העמים, קמו נציגי הדתות ושאלו: "אבל למה חיכיתם יומיים? על מה דנתם? עשרת הדיברות? תרי"ג מצוות?..."

פעם אחת, בעיצומו של כנס בינלאומי בהשתפות נציגי כל הדתות, אחד המשתתפים קם והציע שכל נציג יוותר בשם דתו על משהו למען האחרות והשלום בעולם ויעשו 'נוסח אחיד'.

קם ההוא מהאיסלם ואמר: "יאללה, ג'יהאד זה באמת אלים מדי... ויתרנו! אחריו התרומם הכומר בכבודות ונאנח, "אכן הגיע הזמן להיפרד מה'שילוש', זה ממילא קצת טיפשי...".

היהודים, להבדיל, לא הגיבו. כולם המתינו אפוא בצפייה דרוכה.

לאחר יומיים שבו היהודים לשולחן העגול והתנצלו: "אנחנו מאוד בעד השלום והאחדות, אך כתוב בתורתנו 'לא תוסיפו ולא תגרעו'. זה לא ילך...".

הסתקרנו בני העמים, קמו נציגי הדתות ושאלו: "אבל למה חיכיתם יומיים? על מה דנתם? עשרת הדיברות? תרי"ג מצוות?..."

"חלילה וחס", ענה ר' מוישה'לה גבאי, "תראו, בשבת בבוקר, אחרי תפילת שחרית וקריאת התורה, קצת לפני מוסף והקיגל, יש שני 'יקום פורקן'... חשבנו, אולי, אפעס, לאחד ביניהם... אבל בסוף הוחלט שלא" (חחח).

כך נגנזה לה התוכנית האוטופית. נפרדו באי הכנס בידידות, ואנחנו נשארו עם שני "יקום פורקן" עד עצם היום הזה...

מעבר לחיוך, חשבו: מניין יש לעם ישראל מסירות נפש לשמור על המורשת בצורה כל כך נאמנה? להקפיד על קוצו של יוד, על כל סעיף הלכתי, על מנהג אבותינו...

אמר לי פעם אנדרה היידו: היהדות, לא בקלות מכניסה משהו חדש; אך כשזה מתקבל, זה נשאר.

חסידים חובשים שטריימל. למה? כי פעם הפריצים באוקראינה חבשו, החסידים אימצו, וזהו זה. מעתה זה לנצח. אם תקום קהילת ויז'ניץ במדבר סהרה, ילכו שם עם שטריימל. אולי יתקינו מזגן מובנה בתוך הפרווה (חחח) אבל השטריימל יהיה.

אפרופו, כשהמועצה הדתית בירושלים קנתה סנדלי קרוקס למקווה הגברים בבתי ראנד, כדי שלא יחליקו, חייכתי לעצמי: גם אם האופנה תחלוף ולא יהיו קרוקסים בעולם, תמיד יהיה איזה מפעל בהונג קונג שייצר קרוקס עבור המקוואות של זופניק וראנד...

אני נזכר בזה ערב פרשת כי תבוא. בואכה סוף השנה, אנו נקרא את הברכות והקללות.

פעם חשבתי שכל אותם פסוקים למעשה אינם קללות! ה' אומר לנו: אם לא תעשו כך וכך, ואם לא תקשיבו, אם תעזבו - יבואו דברים קשים... מאידך, אם נקשיב ונלך בדרכיו, הם לא יבואו!

מזווית מסוימת, יש כאן בסך הכל גילוי. הקב"ה מבטא כמה יקר לו שנלך בדרכיו, כמה חשוב לו שנשמור את תורתו... כמו אבא שמלווה את בנו היוצא למסע, והוא נותן לו משהו יקר, סודי ומופלא שישמור עליו. הוא תוחב בחיקו איגרת שבה טמון סוד שליחותו והצלחתו. "אם תאבד את זה, אם תשכח, יהיה נורא. זה יהיה אסון!..." הוא אומר לו. מה מבין הילד? כמה שזה יקר לאבא. כמה חשוב לו. והוא אכן שומר על כך מכל משמר לנצח.

בקרוב ממש ממליכים את ה'! נכריז את זה בפני כל העולם.

תגידו, מה ישמח את המלך יותר מלדעת, שאנו יודעים כמה יקר לו כל מצווה קטנה שאנו עושים?!

הדין להמשיך ולגבות את החובות גם אחרי שנת השמיטה, אך נראה כי עדיין יש מקום להתבונן במהות המצווה, ולנסות לקיימה, על כל פנים, כנפש.

שמיטת הכספים היא מתן אפשרות לכל אדם, להתחיל את החיים מחדש. הבדיחה מספרת על אחד שזכה בפיס. שאלו אותו, "ומה תעשה עכשיו עם הכסף"? "אחזיר חובות" הוא אמר. "ומה עם השאר"? המשיכו לתחקרו. "השאר יחכו..." הוא השיב. לצערנו, אנו יודעים כמה גלגול חובות הוא בור ללא תחנית. תקנת התורה, פעם בשבע שנים לשמוט את החובות, מאפשרת לאנשים לא לסחוב את חובותיהם, אלא לאתחל מחדש את דרכם. האם הדבר הזה לא מגלם כל כך יפה, את מה שאנו רוצים מהקב"ה בערב השנה החדשה? להתיר את נדרינו, למחול על חובותינו, ולאפשר לנו להתחיל את החיים עם אופק חדש באמת.

במהלך שנת השמיטה אנו נקראים לוותר על האחיזה שלנו במציאות. לסמוך על ה' שיקלכל אותנו, להאמין ולבטוח שגם כשאנינו עובדים, הוא מנהל את עולמו מצויין. ואולי אחרי כל השמיטה הזאת, מגיעה שמיטת הקליפה הקשה ביותר. כמו במעשה כבעל תפילה של רבי נחמן מברסלב, בה נקרא בעל התפילה לתקן את המדינה של כסף בו "הממון (היה) האמונה שלהם", ומעשה מאבדת בת מלך, שכדי להשיבה היה צריך להגיע "להר של זהב ומבצר של מרגליות", הסוף הסוף של התשובה שלנו זה לא לבטוח עוד ב"אלילי הכסף והזהב" שלנו, ולהשליך ייבנו על ה'. "הרפו ודעו כי אנכי אלקים..."

מלווה מלך - הקהל

בשנה שעברה זכיתי לכתוב בעלון הזה טור על "קבלת השמיטה". נראה כי כמו בכניסתה של השבת, כך גם ביציאתה, נקראים אנו ללוות את המלכה. מלווה מלכה וכל הלכות ומנהגי מוצאי שבת, הם בבחינת "ממוצע מחבר". בניית גשר בין הזמן הקדוש, למרחבי החול, כדי לקחת מהקדושה והברכה הלאה לתוך החיים.

האמת היא, שהתורה עצמה מכוננת אותנו לסוג של "מלווה מלכה" לשנת השמיטה. ומי מלווה את המלכה? המלך בכבודו ובעצמו! במוצאי שנת השמיטה, בחג הסוכות זוכים אנו למעמד מיוחד במינו בבית המקדש - מעמד ה"הקהל". אנשים, נשים וטף מתאספים, והמלך מקריא את "משנה תורה" בפני כולם.

נראה כי בסוף שנת השמיטה, אחרי שנה שבה הייתה יותר פניות ללימוד תורה, לא רוצים שניפול חזרה לשגרה... דווקא במוצאי השביעית, יש מעמד התחזקות אדיר של התקשרות לתורה והתחזקות ביראת שמיים. "כי הם חיינו, ואורך ימינו, ובהם נהגה יום ויליה".

במעמד הקהל ישנו ממד נוסף, והוא עצם האחדות. ואולי זה נצרך כ"כ דווקא אחרי שנת השמיטה. במהלך השנה הזו הייתה הרבה קדושה והתעלות, אך היו גם מחירים... אלו לא אכלו בבתים של אלו, ואלו לא נגעו בהכשרים של אלו. אז בחג האסיף, כולנו נתאסף יחד, ונזכור שאחרי הכל, אנחנו משפחה אחת. משפחת כלל ישראל.

המתן!

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

משוואה פשוטה. אם העובדה שאני עונה מיד נובעת מתוך לחץ על עצמי, כנראה שאצל כולם זה ככה, לאף אחד לא אכפת מאף אחד, כל אחד חושב רק על עצמו ועל הרווחים האישיים שלו. איזה עולם עצוב זה, עולם מלא בכבדיות.

●
"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

מה כל כך נורא בלחכות? אם תגובה מהירה היא לא מדד לאכפתיות, ולפעמים אפילו מדד לחוסר אכפתיות, צריך לבחון את הנחות המוצא מחדש.

במחשבה שניה, דברים חשובים לוקחים זמן. אם אני שואל שאלה קשה ועונים לי: "אני צריך לחשוב על זה", אני לא מרגיש דחיה. להיפך, אני מרגיש מוערך, שהשאלה שלי שווה התייחסות רצינית ולא תשובה על הדרך.

לא באמת הייתי רוצה לקבל למשרד של משהו שהכל אצלו בשלוף, הרי אני אוהב עבודה יסודית ורצינית, כולם יודעים את זה. מי שעשה הכל מהר מדי: תואר, התמחות, עבודות שונות – מעורר בי חשש גדול שאולי הוא לא מספיק רציני ויסודי. אין ספק, אני אחשוב כמה וכמה פעמים אם אני מעוניין בו. דווקא ההוא שדברים אצלו לוקחים קצת יותר זמן משרד תחושת אמון ברצינות שלו.

●
"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

זה פלא. המתנה מעוררת התבוננות, אפשרות לחשוב לעומק על דברים, להסתכל על המציאות מזוויות שונות. היא הופכת תהליכים לעמוקים ופנימיים יותר.

כמה אכפתיות יש בהמתנה הזו, כמה רצינות ויסודיות, כמה אהבה.

תודה על ההמתנה הזו.

*

"שלום, מדבר אבא, במה אוכל לעזור?"

"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

או. ברוך השם. להיות מקום ראשון תמיד טוב, לא הרבה זמן לחכות.

בכלל לחכות נראה לי לא משהו, אני לא טיפוס כזה שמחכה. תן לי בזמן הזה לעשות משהו, להיות יעיל, אקטיבי, לזוז. אפילו כשאני נוהג אני סוגר דברים, שוטף כלים? גם כן. הלחכות הזה לא נשמע מלהיב.

בקיצור, מזל שאני ראשון.

●
"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

הלו? יש שם מישהו? כמה זמן לוקח לענות אם אני מספר אחד?

בכל מקום נורמלי כבר היו עונים מזמן. טיים איז מאני. אין לי זמן לבזבז כאן, אני איש עסק, יש לי מלא דברים לעשות.

●
"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

אם הם היו עובדים שלי הם כבר היו מפוטרם מזמן, לא ככה נותנים שירות. משהו מחפש אותך – אתה עושה הכל כדי לא לפספס אותו. אם צריך לחכות כל כך הרבה זמן סימן שהלקוח לא חשוב לך באמת.

לא חשוב לך באמת. לא באמת, נכון? לא באמת אכפת לי מהלקוחות שלי, אכפת לי מעצמי ומהכסף שהם נותנים לי. אם אני לא אוך-ליין הם פשוט ילכו הלאה, יעברו למקום אחר. אז צריך למרוח חיוך על הפרצוף ולענות, מיד, לפני שהם בורחים.

●
"מיקומך בתור, אחד. שיחתך חשובה לנו, אנא המתן".

טוב, טוב, הבנתי, כמו תקליט שבור, שיחתך חשובה לנו, קשקוש. שיחתי לא באמת חשובה לכם, אם היא הייתה חשובה כבר הייתם עונים מזמן, מראים איזה קורטוב יחס, איזו תגובה קטנה, משהו.

ואם הם היו עונים מיד, באמת היה אכפת להם ממני? אם לי אכפת מעצמי וזהו, כנראה שכולם ככה. מה זה אומר? שלאף אחד לא באמת אכפת ממני? שאני בודד בעולם?

לפגוש לפגוש את התלמיד

הצטרפו לתוכנית בהשראת ישיבת מקור חיים
המכשירה מחנכים בשיטה מקורית ומיוחדת השואפת להפגיש
בין נפשו של המורה לעולמו הפנימי של התלמיד

מסע תפילה עם
הרב דוב זינגר

כלי הנחיית
קבוצות

סדנת
פלייבק

סדנת
כתיבה יוצרת

שנת לימודים אחת בקמפוס
הלימודים במסגרת לימודי התואר השני במקצועות:
תנ"ך, תושב"ע, מחשבת ישראל וחינוך יהודי

הרצוג. לדעת. לחנוך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

למעט בתכניות חינוך מיוחד והוראת המתמטיקה

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

מפירת ראש השנה

בסניפים ובאתר *5018

עד 40% הנחה

על מאות מוצרים

- Sauter* SAMSUNG BOSCH Haier Whirlpool SHARP PHILIPS ZANUSSI אלקטרה
 SIEMENS Miele TADIRAN Electrolux TOSHIBA dyson AEG Blomberg Midea
 LIEBHERR Hisense Xiaomi Apple Lenovo hp ASUS JBL קבוצת HAMILTON היבואן הרשמי BISSELL

ספיריט+ הדור הבא של ברי המים במחיר מטורף לחגים!

רק 2190 ₪
במקום 2490 ₪

מצב שבת
למים חמים
וקרים

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00

PAYNGO.CO.IL | *5018

בתוקף עד 30.9.22 או/עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | מינימום 2 פריטים בהנחה מקסימלית | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

ספר החיים

את ההכנה הטובה ביותר ליום הדין, מקבלים מזה תקופה ארוכה תלמידי ישיבת ההסדר בצפת, בעקבות ההתמודדות המשפחתית של ראש הישיבה הרב איל יעקבוביץ', סביב מחלת בנו. בראיון כנה במיוחד לקראת ראש השנה, הוא משתף באתגרי התמרון בין המשפחה ותפקידו בישיבה, חושף את נפלאות השפה המשותפת בין העוברים הקשיים, ההפוגות בבית אורנית של 'עזר מציון' שנתנו לו כח, ומגלה מהו החיזוק המפתיע שקיבל באמירת תהילים באמצע הלילה

אבי טאוב

ולנו מבקשים להיכתב בספר החיים. ככל שעוברות השנים, התפילה נעשית קיומית ומשמעותה מתחדדת. מאז שהגננת סיפרה על יום הדין ועד גיל בגרות וזקנה, ראש השנה מנקז אליו בין השאר את התקוות, החרדות, האהבה והאימה - להיכתב בספר החיים. הזקנות על הספסל אומרות 'העיקר הבריות'. אנחנו לא שומעים את קריאתן וממשיכים לרוץ ולדחוף, לנעוץ מרפקים ולנעוץ מבטים, לדהור אל שיא ההצלחה. אבל לפעמים מוכרחים לעצור.

לפעמים אדם נכתב בספר החולים. בספר הממתנים לתרופה, בספר המחכים לטיפול חדשני, בספר המצפים לתפנית במהלך המחלה. 'ספר החיים', הוא ספר מרתק, כואב ונשכח. הוא מעלה אבק רוב השנה ואנחנו נדרשים ללמוד אותו לקראת ראש השנה, או למרבה הצער, כשגזירת דין קשה נמתחת עלינו מחדש.

הרב איל יעקבוביץ', ראש ישיבת ההסדר החסידית בעיר הקודש צפת, הוא מחנך מנגן שופע חיוכים ואהבה. בשמונת החודשים האחרונים הוא, אשתו ומשפחתו מתמודדים עם מחלה קשה של בנם, מלחמה על החיים. אנחנו נפגשים בחצות לילה, לשיחה כנה על מצבים בלתי אפשריים ולומדים ביחד את 'ספר החיים'. הרב איל יושב בחדר הלימוד שלו, מאחוריו ספרים ותמונת מחזור של כל תלמידי ורבני הישיבה, אך בפיו דברי תחנונים והכנעה פשוטה.

מה מלמדת אותך התקופה הזו?

זה אולי ישמע קלישאה, אבל רק בתקופות כאלה אנחנו לומדים להעריך את הערך העצום של המשפחה.

המשפחה המורחבת שלכם?

המורחבת והמצומצמת. בעיקר המשפחה המצומצמת. בתקופות כאלה אין לנו כל כך פנאי למשפחה המורחבת. המשפחה המצומצמת - אני ואשתי והילדים, וההורים שלנו. הבסיס המאוד מצומצם הוא חיוני כמו אוויר לנשימה. בחודשים בלתי נגמרים כאלה אתה מגלה הרבה טוב. אתה מגלה פוקוס על החיים, על עצם החיים.

אתה לומד לחיות את החיים כמו שלא חיית מעולם. אתה לומד את העובדה הפשוטה

והנשכחת שצריך לחיות. ו'בלחיות' הכוונה - לחיות טוב, לחיות בנעימות. הרבה פעמים, כשאתה במרוץ של החיים אתה מדלג לשאיפות גדולות, לעסקים, ליצירה. אתה ממוקד שם וזה דבר טוב. אתה ממוקד בלימודים, אתה ממוקד בעשייה, אתה ממוקד באיכות, ביצירה. וכאן, בתקופות האלה, במחלקות האלה, כמו מחלקה אונקולוגית לידים, אתה ממש ממוקד בעצם החיים: קודם כל בחיים של הילד שלך שחולה, אבל גם בעצם החיים שלך. אתה מבין כמה לא ידעת אף פעם כמה חשוב פשוט לחיות. לחיות ולעבור את זה נורמלי, לחיות את זה. זה מחזיר אותך למקומות מאוד בסיסיים.

צריכים ללמוד שברי לוחות

התלמידים שלך בשנים האלה לומדים ממך משהו אחר? דגשים אחרים? דברים שהיית אומר פעם ואתה לא אומר היום, או דברים שאתה אומר היום ולא היית אומר פעם? או שאתה מפריד את זה מזה עד כמה שאפשר?

אני חי עם התלמידים, לומד איתם, מתפלל איתם, אוכל איתם, מדבר איתם ונושם אותם ביום חול ובשבת. אני לא מעביר להם מבנה שכלי-תורני-אידיאולוגי יצוק שעומד בפני עצמו, במנותק ממני. ברור שבאופן בלתי נמנע הם שומעים את זה. אם ארצה או שלא. ניסיתי שלא לערוב יותר מדי, אבל עדיין, מדי פעם בלי שניסיתי, אמרו לי: "שמענו עליך היום, למדנו ממך היום...". אבל 'מה הם לומדים ממני?' זה דברים שצריך לשאול אותם. אני בטח שלא אנסה לעשות את זה בצורה מעושה ואשתמש במשהו כדי לנסות להעביר איזשהו מסר.

בהתחלה, כשגילינו את המצב אבל לא במלוא חומרתו, חשבנו שזה רק לכמה חודשים. יהיה קשה ונעבור את זה. אבל אז הבנו שהמצב הרבה יותר חמור. הייתה לי מחשבה מאוד רצינית - שאני יכול גם להבין אותה היום וגם לתהות עליה - האם נכון שאני אפרוש ואשאיר את הישיבה למישהו שהוא ראש ישיבה במשרה מלאה, ולא כל כך טרוד? האם כדאי שאפסיק לעשות את מה שהיית רגיל לעשות ומה שאני חושב שצריך לעשות תמיד.

כלומר, לא רק להפסיק את ההרגל של שגרת החיים, אלא להפסיק את החיים לאור המטרה שחשבת שהיא חשובה מכל - להיות ראש ישיבה ולחנך תלמידים לתורה וחסידות.

כן. באופן טבעי הפוקוס שלי השתנה לגמרי. למרות זאת, הצוות שלי עודד אותי לחשוב שזה גם חלק מהלימוד. לדעתם תלמידים צריכים לראות, איך ראש ישיבה, בתור אדם שעומד מולם ומלמד ונמצא איתם וחי איתם - מתמודד בסיטואציה כזו. הוא בוודאי מצליח פחות, הוא בוודאי קצת שברי לוחות. גם זה חלק מהדבר, שצריכים לראות גם את שברי הלוחות. צריכים לראות גם את הראש ישיבה שלא מצליח. ראש ישיבה שלא מצליח לבוא לתפילות כי הוא צריך להיות עם הילדים שלו. שלא מצליח לבוא לשבת כי הילד שלו בטיפול. שלא מצליח להתרכז כל כך ולא מצליח לפנות את הזמן והלב שלו אליהם. הוא מתעסק כראש ישיבה אבל בעצם, מתעסק בסופו של דבר בדבר המרכזי, האחר, המשפחה שלו. הוא תלוי ועומד על חוט השערה. וזה לא כאילו 'אויש, ראש ישיבה... מה הקשר למשפחה שלו? הוא עכשיו בתוך המלחמה של התורה, בתוך בית המדרש, זה כל החיים!'. הם צריכים לקבל ולראות גם את הסיטואציה הזאת שהיא חלק מהחיים, הסבל הזה, הקושי הזה וההיחלצות שלי - מבחינתי האלמנטרית

- לילדים שלי ולמשפחה שלי.

מה גרם לך להחליט לאחוז בחבל בשני קצותיו?

לו הייתי מרגיש שאני חייב להיות שם, בטיפולים עם הבן שלי, במאה אחוז של הזמן ולא יכול להיות בכלל בישיבה - זה מה שהייתי עושה וזה מה שהם היו צריכים לקבל. זאת האמת. אבל מכיוון שהבנתי שאני חייב גם להיות עם שאר הילדים הקטנים שלי שנשארו בבית, ואני יכול לא להיות שם מאה אחוז מהזמן, אז אם אני בכל מקרה נשאר גם בבית, אני יכול גם להיות חלק בישיבה - לא כל הזמן ולא כמו שהיה. אבל הם צריכים גם לראות שכן, ראש הישיבה הוא לא כמו שהיה ולא כל הזמן, ומתמודד. זה אולי חלק מהדבר. אולי.

תן לי כוח

מהם הדברים שנותנים לך כוח?

קודם כל, הדבר שהכי נותן לי כוח באמת, ואני אומר את זה בכנות, זה התורה. ללמוד וללמד תורה. לפעמים הייתי מגיע ואומר, זה נס! אני מגיע לישיבה כולי כואב וכוכה ושבור-לב, או מבוהל מאוד, מתוך איזושהי סערה בריאותית, משפחתית, רוחנית - יושב עם חברותא, מעביר את השיעור, מלמד את הסוגיה, והסוגיה חיה והתורה חיה, וזה הדבר הכי מלא, הכי נצחי, הכי אמיתי. ואני אומר: "וואו, קרה לי נס! למדתי!". זה הנס הכי גדול, שה' לא סגר לי את השערים. ולפעמים אפילו פתח לי שערים בלימוד, בתורה, בהבנה. זה נשמע לא הגיוני אבל זה נתן המון כוח, כי פיקודי ה' ישרים משמחי לב. אני אומר את זה בצורה הכי פשוטה.

ביום שנהייתי גבאי, בבית הכנסת התחילו ללחוץ עלי כל מיני רצונות ואינטרסים סותרים מכל הכיוונים. ואז פתאום, כשחזרתי ללמוד תורה, בפרשיות במדבר, בכל סכסוכי משה והעם, ראיתי שהתורה נתנה המון כלים להנהגה. היא הבינה לנפשו של מנהיג. גם כשהוא בא בכוונות טובות, הוא נתון למסכת לחצים, סתירות וכאבי לב, שלא הכיר קודם לכן. פתאום נפתח לי אזור חדש בתורה שבכלל לא היו לי האינטואיציות להבין אותו. עד אז רק הסתכלתי עליו מכווץ. אני תמה אם יש סוגיות או אזורים שהתקופה הזאת חידשה לך בהם ממש הבנה הרבה יותר חיה שלא הייתה בהם קודם. כשאתה מעביר סוגיה בתלמוד, זו 'רק' הישרות הכללית של התורה, הדעות של חכמים, הוויכוח שלהם - שיש בזה אור גדול, האור של היושר של התורה - או שאולי יש סוגיות ספציפיות שפתאום האירו לך יותר?

אני לא יודע. בסוף אתה לומד מה שנראה לך אמיתי, ומנסה להבין את התורה. אני כן חושב שהזווית האנושית יותר מודגשת אצלי, כי אתה בסוף חי יותר את האנשים, את החיים, את האנושיות.

לבבות שבורים ושכה נסתרת

למה הכוונה?

יש איזושהי שפה משותפת שקשה להגדיר אותה, שקיימת בין אנשים שעוברים דברים קשים. נגיד, בחור בישיבה שאבא שלו נפטר, זה ברור שלכל אחד יש חמלה עליו וצער בלב, אבל גם הרגשתי שיש משהו אצלו שמאפשר לו לדבר איתי יותר בפתיחות. לבבות שבורים מתחברים. הם רואים בעיניים אחד על השני את ההבנה לכאב. זה לא שאני חושב שאמרת לי עכשיו משהו שלא אמרתי קודם, איוו עצה או תורה או מהלך בסוגיא שלא חשבתי עליהם קודם. זה לא ברמה הזאת. זה איזושהו מכה משותף מיוחד, סוד מצער שאנחנו ממתיקים ביחד. אני יכול להגיד על הבן שלי למשל, שאנו רואים כמה הוא רגיש לכל סבל וצער הכי קטנים שקיימים בעולם. בן אדם שסבל או שסובל מאוד פתוח גם לסבל של האחר. הוא יכול לזהות אותו יותר בקלות ויכול גם יותר למצוא איתו שיחה משותפת. את כל זה אפשר להבין במבט עיניים לבדו. יש לך איזושהי הבנה אצל החלש, אצל מי שמבקש - אתה

פשוט מרגיש אותו יותר. זה גם מול אנשים, וגם אפילו בסוגיה בגמרא שאני לומד.

אתה יכול לתת דוגמא?

למדנו השנה מסכת בבא בתרא. זיהיתי והזדהיתי עם הצורך הזה של אנשים להרגיש שמישהו איתם. למדנו בקיץ את פרק 'השותפין שרצו לעשות מחיצה'. בסוף אתה מדבר על שני אנשים שחולקים את החצר ביניהם. משהו היה משותף ועכשיו הם 'מתגרשים' ומחלקים אותו. מעכשיו יש ביניהם איזושהו גבול וכל אחד נמצא במקום שלו. את כל הסוגיות האלה ממש ראיתי כמו מתוך ראי: שני אנשים, שהם כאילו נפרדים זה מזה, אבל בכל זאת הם מבקשים את היחד, את הדאגה אחד לשני. לא מהזווית של 'מה אני חייב לך? אני לא חייב לך. תוכיח שאני חייב לך', אלא הפוך: 'אנחנו הבנו שאנחנו צריכים להיפרד, אבל איפה אנחנו בכל זאת משאירים את השכנות שלנו, את היחד שלנו, את הדאגה'. איכשהו, חכמים כל הזמן מבקשים משניהם להגיד: אנחנו לא מרשים לך באמת להיפרד ממנו. אנחנו נמצא את כל הסיבות הטובות והטצדקי כדי להשאיר אתכם עם כותל.

הכותל שמפריד אותם מחייב אותם להיות ביחד?

כן. הכותל למשל הוא פרויקט משותף, שאנחנו מכריחים אותם להישאר בו, לא רק כמבנה משותף שאתם צריכים לעשות אותו, אלא אפילו גם כדאגה אחד לשני. כלומר זה לא רק כי אני צריך לא להזיק לך - אני צריך גם לאפשר לך את הפרטיות. אני רוצה שהחלוקה בינינו תהיה כזאת שמאפשרת לכל אחד את הרשות שלו.

גיליתי כל הזמן איך השכינה שוכנת וחופפת בכל הסוגיות האלה. איך שהגמרא מחברת את הכותל לפרוכת שבין הקודש ובין קודש הקודשים שעליה מזים מהדם ביום כיפור, את החצר המשותפת לבית הכנסת, לחצר המשכן. הגמרא כל הזמן מחברת את המרחב הזה שאנחנו עוסקים בו בין שכנים, לשכינה. והתחושה הזאת מוציאה את האנושים מניכור ומזכויות ממוניות אל הדרכה של חכמים: תמיד להרגיש איפה אנחנו ביחד, אפילו שכל אחד לחוד. כל כך התרגשתי

אתה מבין כמה לא ידעת אף פעם כמה חשוב פשוט לחיות. לחיות ולעבור את זה נורמלי, לחיות את זה. זה מחזיר אותך למקומות מאוד בסיסיים.

מהסוגיות האלה, והתחזקתי מהן, בשותפות, בדאגה, באכפתיות, לא בניכור אלא הפוך.

מתוך הסיפור של התקופה הזאת - הרגשתי צורך עז לכתוב את החידושים הללו ולפרסם אותם. חשוב לי להעביר את זה הלאה כי אני מרגיש שכאלו התגלתי לי ההדרכה של חכמים ליזכר - שכינה ביניהם' ולא רק לדיני ממונות. יש סודות התורה הנגלים לבעלי הצער.

לחזק את המחזקים

האמת, אלו דברים שבאמת לא ראוי לדבר עליהם. זה יותר מדי סודי, יותר מדי עמוק ורגיש במערכת היחסים הלא פשוטה בינינו לבין ה' יתברך, מכדי לדבר על זה. הסיבה שאני כן מוכן לדבר על זה - והתלבטתי מאוד תוך כדי שאני מדבר איתך - זה רק כדי שתהיה לי ההזדמנות להגיד תודה ולחזק את אלה שחיזקו אותנו. נכון יותר לומר שלספר זה 'המחיר שאני מוכן לשלם בזה שאני משתף ומספר', על מנת להכיר תודה. זה יותר מדי עמוק, יותר מדי כואב, יותר מדי אישי כדי לספר על זה. אבל אם - אם - מזה יצא שאני יכול להחזיר תודה לאנשים שעזרו לנו בדרך, אז זה שווה.

דוגמא בולטת לכך היא ארגון 'עזר מציון'. אין לי מושג מה הייתי עושה בלעדיהם. לעזר מציון יש מלגות הנקראות 'אורנית' ליד בית החולים שניידר. איך היינו מצליחים לעבור את זה בלי האפשרות הזו? אנחנו

מבקשות פניך

שמחים להזמין לערב מיוחד

הכנה לחגי תשרי של מכון "משיבת נפש"

ביום ראשון כ"ב אלול תשפ"ב 18/9/2022 (למניינם)

בהיכל פיס לתרבות, פסגת זאב, ירושלים

כיבוד קל (חלבי) יוגש במהלך הערב

חספי המקלות מאבא!

16:30- התכנסות

17:30- ר' הראל חצרוני

18:15- הרב שמואל אליהו

19:00-19:30- הפסקה

19:30- הרבנית ימימה מזרחי

20:30- הצגה "שלא מדעת" - תאטרון לחישה

● הערב בהנחיית- מלי סגל

18/9-

הכנס יתקיים
 בליווי הזמרת והוצרת
 איילה מעין יששכר

לפרטים: שיראל- 053-521-4279 | כרטיס רגיל- 80 ₪

תלמידות ובוגרות המכון- 65 ₪ | להרשמה: <https://tickchak.co.il/32288>

**צריכים לראות גם את שברי הלוחות.
צריכים לראות גם את הראש ישיבה
שלא מצליח. ראש ישיבה שלא מצליח
לבוא לתפילות כי הוא צריך להיות עם
הילדים שלו.**

לי הודעה וכותב לי: רק רצייתי לומר לך שאני חושב עליכם המון ולמסור לכם חיבוק. תדעו שיש כאן בתקוע זוג של יהודים פשוטים שחושבים עליכם, מוסרים לכם חיבוק ושנחנו נשתדל היום לסיים ספר תהילים ביחד, כל אחד לקח על עצמו חצי ספר, ואנחנו יושבים עכשיו בערב בדייט על ספר תהילים. אתה יודע, זה דברים שאתה נמס מהם, דברים שאתה אומר 'וואו'. זה באמת הדבר החשוב. הכוח של חיבוק, של יחד.

לוחם מוטל בצד הדרך

בהמשך לאמירה שלך, שלאנשים הסובלים יש שפת סתרים משותפת שאיתה הם מדברים בעיניים, מה היית רוצה להגיד להם? מה יוכל לעזור להם?

לא הייתי רוצה לומר להם כלום, הייתי רוצה לחבק אותם. אני לא חושב שצריך לומר להם.

ובכל זאת, מה היית רוצה למסור לאנשים שמתמודדים עם צרות קשות בחיים שלהם בתקופה הזו?

הרבה פעמים אדם עובר קושי גדול ומשום כך הוא נאלץ להיפלט מן החברה. כשכל העולם זורם, עסוק, יוצאים לחופש, החופש הגדול, יולייאוגוסט, יוצאים לאיזה טיול, לאירוע או מפגש משפחתי, ואתה בכלל באזור אחר לגמרי - גם טכני וגם נפשי. או שאנשים כותבים ולומדים ועושים ומעבירים שיעורים ומתקדמים וחברתיים, ואתה פשוט לא יכול להיות בזה. הרבה פעמים אתה מרגיש כמו מישהו שזרקו אותו מהאוטו באמצע הנסיעה והוא מוטל בצד הדרך. כל הכביש

שגרים כל כך רחוק ולא יכולים לסנכרן את הבית עם האשפוז, והנה - יש לך מקום לנוח, להתקלח, להתאסף עם המשפחה, לאפשר לאמא לנוח, לאפשר לאורחים להגיע, לאפשר לנו איזשהי צורה של חיים נורמליים בתוך ים הטירוף הזה. אתה לא יודע שזה קיים ושזה בחינם וכשאתה מקבל את זה - אתה מביין שזו מתנה עצומה שאין לה מחיר. אני מודה להם על זה מעומק לב. להם ולכל האנשים הטובים.

מיהם האנשים הטובים?

יש המון אנשים טובים. מישהי מגיעה לחדר ונותנת לאשתי יום יום סלט בריא שיהיה לה משהו מכבד ונעים לאכול. מישהו עובר בין

החדרים ומשאיר מתנה לכל ילד, אחר עובר בחדרים עם מתנה קטנה ומעטפה עם ברכה ומאתיים שקל. הוא נותן לך כוח זמין. בלי קשר לשאלה אם יש לנו או אין לנו, הורים שמלווים את הילדים שלהם נמצאים בכזה סחף רגשי, בכזה עומס שאי אפשר לתאר, אין להם אפילו פנאי ללכת להוציא כסף, לפעמים אין להם פנאי אפילו ללכת להתפנות. זו תקופה קשה מאוד. ועוד לא דיברנו על אחות או רופא שבתוך העומסים והלחצים נשאר להם זמן ומקום להזדהות של רגע חיוך או חיבוק. אלו מתנות טובות של אנשים טובים שאי אפשר לתאר את העוצמה שלהם. אני לא חושב על עצמי שאני במדרגה הזו. ויש עוד הפתעות רבות בדרך.

אילו הפתעות?

היו פעמים שפתאום נודע לנו על אנשים שגומרים כל יום ספר תהילים לרפואת הבן שלנו. למשל, פתחנו קבוצה לאמירת תהילים לרפואת בנו. בשעה שתיים לפנות בוקר, לא נרדם, לא מצליח לישון - הקושי, הטרדות, החיים שלי ממני והלאה, לא מצליח לישון. אני פותח את האפליקציה, אומר לעצמי שאגיד כמה פרקי תהילים. פותח, ורואה ש עוד שבעה אנשים אומרים עכשיו תהילים. עכשיו, מי זה שבעת האנשים האלה? מי הם אלו שעכשיו, באחת בלילה, נמצאים בתוך האפליקציה של אמירת תהילים לרפואת הבן שלי ואומרים תהילים? אין לי מושג מי הם. אבל יש שבעה אנשים כאלה! זה הזוי, זה לא יאומן. תחושה של חיבוק רשת יחד, והכרת הטוב של אנשים ושותפות. קשה מאוד להעריך את הדברים האלה, זה עצום. פתאום מישהו שולח

אין לנו זמן", אתה מרגיש קטן כזה. אתה זקוק לישע, אתה זקוק לרחמים. אתה גם מרגיש את הקושי, מרגיש שאתה נופל, מרגיש שאתה זקוק לחסדיהם ולעזרתם של אנשים אחרים. גם מבחינה רפואית, גם מבחינה נפשית, גם מבחינה כלכלית, ומאלף בחינות. לשנות את המבט ממסכן ללוחם - זה לא פשוט, צריך לעבוד על זה, אבל זה המעט שאני מציע. גם לאלו שבאים לעזור, אני מציע, אל תשדרו בעיניים עזרה למסכן, אלא למתמודד. זכיתם להיות חלק ולסייע בקרב הזה.

לסיום, לקראת ראש השנה, תרצה להוסיף משהו?

כאשר מזיזים אדם מהמסלול שלו, הוא כואב וגם מפסיד דברים. אלו הימים הנוראים. אך יחד עם זה הוא חייב לראות דברים מנקודת מבט אחרת. להתחדש. והרי ה' מחדש אותנו כל אחד בדרכו שלו. יהי רצון וההתחדשות שלנו תהיה לטובה ולברכה לחיים טובים ולשלום. ■

נוסע במהירות, ובאמצע הנסיעה מישהו פשוט זרק אותך מהאוטו. וזה לא סתם מישהו, ה' יתברך זרק אותך מהאוטו ואתה מוטל בצד הדרך ומנסה לתפוס לעצמך איזה שורש להוציא אותו מהארמה ולאכול כי אין לך במה להיאחז. אתה מרגיש מסכן, יושב בצד, מוכה, מתחת לכולם. זאת התחושה הפשוטה. זה קורה גם למשל לאנשים שההורים שלהם התגרשו. פתאום, כולם מסתדרים, כולם שמחים, כולם הולכים הביתה ויש להם הורים, ואתה? לומר. אתה בצד. נפלת, נכשלת. כאילו הקב"ה בעט אותך החוצה, זרק אותך מהרכבת ואמר: אני ממשיך לנסוע ברכבת ואתה בצד הדרך מוטל. זה בוודאי גם מול הקב"ה.

איכשהו אתה חייב להסתכל על זה אחרת. להסתכל על זה שאתה לא ננטשת והוטלת בצד, מפסיד, אלא נשלחת אל המערכה כלוחם. יצאת אל המשימה - זאת המלחמה על החיים. על הילד שלך, על עצמך, על

האתגר שאתה מתמודד איתו. והאתגר הזה, למרות שאתה מגיע לפחות תוצאות והישגים ופחות יכול להשתלב במקום שבו אנשים אחרים נמצאים, זה לא אומר שאתה פחות. אתה לוחם. אם עכשיו היו לוקחים בן אדם ושמים אותו למשל לוחם בשייטת, עכשיו הוא לא יכול לחזור הביתה חודשים רצופים, והוא לא יכול להתקשר הביתה או להיפגש עם אשתו, והוא לא יכול לאכול, והוא לא יכול לישון, והוא לא יכול להתקלח ועוד ועוד. האם הוא ירגיש כל העולם מסתדרים, יושבים עכשיו במסעדות, יוצאים, נפגשים, ורק אני מסכן, נדפקתי כאן בחיים הרעים שלי? לא! הוא לוחם. בסוף הוא חוזר עם מדים הביתה והוא לוחם. הוא עושה את המלחמה. הוא נשלח על ידי כולם. אבל קל לו מאוד להרגיש שליח ציבור, כי בסוף הוא לובש מדים ובסוף הוא מקבל הוקרה שהוא הציל את עם ישראל במבצע צבאי מעבר לקווי האויב. אבל אתה לא מרגיש ככה. בסוף אתה חוזר, רצית לחיות ונשארת חי, אז לאן בסוף הגעת? למטה מכולם. אבל זה לא ככה. נלחמת על החיים. מי יודע איזה עוד חיים הבאת? מי יודע מה הבאת לעולם? מי יודע איזה תפילות, איזה ברכות, איזה לב שבור, איזה כריעות והשתחויות, לאילו משימות נשלחת?

אני אומר על עצמי, למרות שירדתי מסוג של 'איגרא רמה' ל'בירא עמיקתא', מאדם שנמצא בעשייה ובשליחות, מעביר שיעורים ועסוק על מעל לראש, ופתאום אתה מחכה בתור ארבע שעות כדי שאחת האחיות תתפנה אליך ואתה מוצא את עצמך מתחנן על איזה משהו שיעשו כדי להמעיט את הסבל, ואומרים לך "סליחה אדוני,

סדר נפש לנפש בוקר

תואר ראשון בהוראה B.Ed. לבני הישיבות

תכנית יעודית לבני ישיבות בעלי רקע ישיבתי של 4 שנים לפחות. התכנית מעניקה תואר ראשון בהוראה B.Ed.

עם שתי התמחויות:

מחשבת ישראל ולימודים כלליים (חטיבות מקצועות היהדות: תנ"ך ותמחשבת ישראל)

הלימודים מתקיימים בימי שישי בקמפוס ירושלים

הרצוג. לדעת. לחונך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

שפת הגוף הלאומית זועקת למלך

דוד הלל בעקבות פטירת מלכת אנגליה

הערכיות יהיו נתונות דווקא בידי, שיידע להציב גבול לממשלה ולשאר זרועות השלטון.

יש לנו חור בלב הלאומי בצורת מלך. אך הוואקום הזה לא נשאר ריק. ישנו מוסד שזיהה את הצורך שלנו במלך, והפך עצמו למלך דה-פקטו. חבריו בוחרים את עצמם לכל החיים וכל ביקורת עליו נחשבת פגיעה ביסודות המשטר העמוקים ביותר. אני מדבר כמובן על בית המשפט העליון, שלא מהסס להעמיד את עצמו מעל כל האחרים, ושלוקח לעצמו סמכויות שאין בשום מדינה אחרת בעולם.

אני לא טוען שזה בסדר שבית המשפט העליון תפס את העמדה הזו, אלא מנסה להסביר למה זה הצליח לו. הצליח לו כי יהודים לבם רוצים בתוך תוכם להעמיד מעל כל מעשיהם מצפן מוסרי וערכי.

לכן הימין מפסיד תמיד לשמאל בשדה המשפטי. כי כשצד אחד מדבר בשפה של ערכים, וצד שני בשפה של כדאיות ומשילות – יהודי יעדיף תמיד את הערכים, גם אם הם כוזבים. הוא מרגיש שאחרת החיים שלו הם חסרי משמעות, הישרדותיים בלבד. וזהו הטעם שהסנטימנט הציבורי עדיין נוטה לטובת בית המשפט העליון, למרות כל עוולותיו. לכן בגלל הניתוק מהתורה אנשים נאלצים לרומם את הדמוקרטיה למדרגת תורה ולהפיק ממנה בכוח טיפות דלוחות של הכרעות ערכיות ומהותיות, במקום ליהנות ממפלים שוצפים של דברי אלקים חיים שרק מחכים שנרווה מהם לחיים הלאומיים שלנו.

אז אולי לא כדאי כל כך להתנשא על הבריטים. נראה שהם מרגישים זקוקים למלך גם כשהוא ייצוגי בלבד. כל שכן אנחנו, ששפת הגוף הלאומית שלנו זועקת בבקשה למלך. אולי כדאי שנמליך את המלך שלנו באופן מודע ולכתחילתי, ולא ניתן לערכים זרים למלוך עלינו בערמה. אם נכיר בצורך הזה שלנו, נלמד לבקש מלך אמיתי, שישמש לנו מצפן מוסרי ויוליך אותנו אל מימוש הייעוד האלוקי שלנו. הוא לא מוכרח להיות מלך שמתעסק בניהול השוטף. בשביל זה יש ממשלה נבחרת. הוא לא חייב להיות מלך שמחליט לבד בשרירות לב. בשביל זה יש יועצים ומנגנון – שגם הם יכולים לעמוד לבחירת הציבור.

אבל אנחנו צריכים דמות שנוכל להביא לפתחה הכרעות גדולות באמת. כאלה שקשורות לזהות היהודית, למערכת היחסים עם אומות העולם, לארץ ישראל, לאיזונים בין חלקי העם – והדמות הזו תכריע עבורנו. כלומר תדע לזהות את הרצון הפנימי הפועם בנו כעם, מעבר לאילוצי הפוליטיקה וההישרדות. לא תמיד נהיה מבסוטים מההכרעה, אבל יהיה לנו אמון כללי שמדובר באדם שמסור לה' אלוקי, ושמלכותו היא ביטוי שקוף ככל האפשר של מלכות ה'.

אנחנו מביטים מכאן קצת בהשתאות, קצת ברחמים וקצת בהתנשאות על הבריטים, שמשקיעים כל כך הרבה אנרגיה ומשאבים לאומיים ונפשיים במוסד המלוכה שלהם, למרות שהשפעה שלו על ניהול חייהם השוטפים היא מינורית. וזוהי הזדמנות להפנות את המבט פנימה ולשאל – ומה אתנו? אנחנו רוצים מלך?

לכאורה התשובה שקופצת היא: לא. שבענו מרורות ממלכים. לא יכולים לדמיין אדם אחד שכל הסמכות תהיה בידי. זה בטח רק יגרום יותר מחלוקות וכעסים במציאות המסוכסכת-ממילא שלנו. למעשה, גם מי שמתפללים על מלכות משיח בן דוד, בדרך כלל מתכוונים לגאולה באופן כללי ולא להקמת משטר מלוכני.

אבל אם נסתכל פחות על מה שאנחנו חושבים ואומרים, ויותר על מה שאנחנו עושים בהתנהלות הלאומית שלנו, נגלה שכנראה עם-ישראל ממש צמא למלך. אולי לא מלך כזה שמנהל פוליטיקה קטנה, אבל בהחלט משהו שיהיה מצפן מוסרי, שההכרעות

להקשיב
לאין-סוף
שבתוכי

דמיון
נובע

שנת הלימודים
תשפ"ג
נפתחת בקרוב

SIHARA DESIGN

מגוון קורסים מקיפים ללימוד שיטת דמיון נובע למטפלים, אנשי חינוך וכל מי שמחפש שפה עמוקה לנפשו.

בנהיית עמית קדם, נוריאל אהרון ועוד.

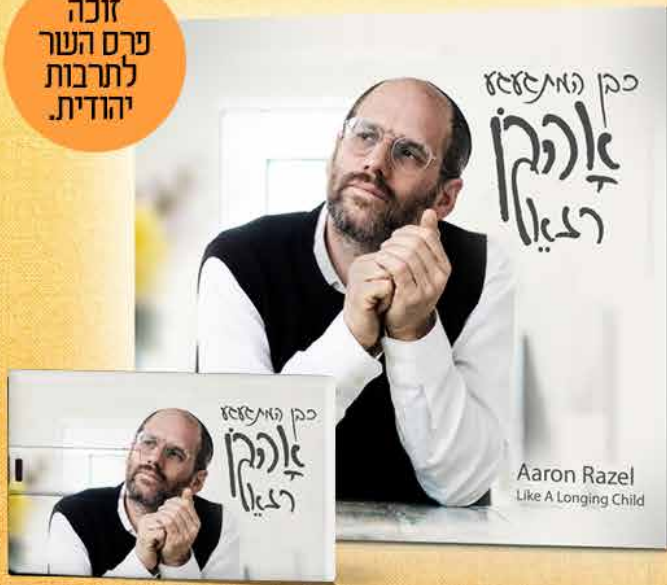

להרשמה ופרטים סרקו את הברקוד <

ליצירת קשר: 02-5099660 או באתר: dimyonovea.com

אלבום רזאל כבן המאמצא

זוכה פרס השור לתרבות יהודית.

אלבום / דיסק און קי
עם השירים "אני אחר" "בני ברק" "מועד קטן"

אם אביך בטוי, רוב ז'אור ואוב!

ידידיה מאיר: "25 שנים מאז האלבום הראשון,
אהרן רזאל ממשיך לרגש עם אותה גאונות פשוטה"

להשיג בדברי שיר www.dshir.co.il

הנץ הפקות

רזאל הפקות
razels@gmail.com

אנשי האמת

איתי אסמן

בהערכה גדולה, איתי אסמן.

מה שאתם עוד צריכים לדעת, שאבינועם לא גדל בבית דתי, הוא חזר בתשובה, ולכן מידת האמת שלו מהדהדת ונוקבת ויש לנו הרבה מה ללמוד ממנה וממנו. יש גישה בציבור הדתי (לא אצל כולם) של "תתפשר ותשתלב", "תחביא יראת שמיים ותשפיע מבפנים", מעין אמרתו של הרב מנדלסון "היה יהודי בביתך וקצין חילוני בצבאך" זה נשמע מאוד יפה, אבל בסוף מרוב שמסתערבים חושבים כמו ערבים. תפיסת העולם הזו מגיעה מכוונות טובות אך השלכותיה רעות מאוד. לרוב האדם לא משפיע מבפנים אלא מושפע מבחוץ ומאמץ תפיסות עולם חילונית בלי שהוא שם לב לתהליך שהוא עובר. אבינועם לא עשה סיום מסכת כדי להחזיר בתשובה, אלא הוא פשוט חי בצורה אותנטית ואישיותו הקרינה. לצערנו בצבאנו האהוב יש גורמים בכירים שקשה להם לקבל קצינים שמנכחים את יראת השמיים שלהם בגלוי ולא מחביאים אותה, כנראה זו גם הסיבה שבגללה עיכבו את קידומו של תא"ל עופר וינטר אחרי שקרא 'שמע ישראל' עם חייליו במבצע 'צוק איתן'. יהודי שמחביא את יראת השמיים שלו זו מציאות עגומה מאוד, זהו זיוף האישיות האותנטית. עדיף להיות סמל אמיתי מאשר קצין מזויף. יהודי צריך להביא את אלוהים לצבא ולמקום העבודה ולא להשאיר אותו בבית הכנסת, כדברי דוד המלך "ואדברה בעדותך נגד מלכים ולא אבוש", החבאת התורה זו מידה שיש לסלוד ממנה ולהתרחק ממנה כמו מאש.

לחילונים גם יש חוש ריח מאוד מפותח, הם מעריכים את האמת ושונאים את הזיוף - סיפר לי חבר מ'ראש יהודי' שהגיע אליו תלמיד שחזר בתשובה תוך כדי הטירונות במגלן. כאשר נשאר למה חזר בתשובה הוא ענה "אפשר לראות את אבינועם אמונה לומד דף יומי כל רגע פנוי ולא לחזור בתשובה?" שנזכה ללכת בדרכם של אנשי האמת. אני מקווה שיבוא רמטכ"ל שיהיה מוכן להכיל יראת שמיים של קציני צה"ל, ואנשי אמונה ישובו.

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל- 052-5665005

השבוע דווח שאל"מ אבינועם אמונה, מפקד חטיבת החרמון, החליט לפרוש מצה"ל אחרי 24 שנות שירות הצבאי. אבינועם היה אחד הקצינים הכי מוכשרים בצה"ל שזכה גם לפקד על יחידת מגלן אך כנראה הבין שלא יקודם לתפקיד משמעותי למרות שהיה ראוי לכך על פי כל המדדים המקצועיים.

כדי להבין מה מנע את הקידום של הקצין שסומן שיגיע רחוק יש לחזור לשנת 2018, אז עיתונאי עיתון 'הארץ' אורי משגב כתב: "אל"מ אבינועם אמונה הסביר שלא נה לו לשרת בקרבת אשה, המערכת נעתרה ושיבצה תחת פיקודו ציג דובר צה"ל ממין זכר - בניגוד להנחיות הרמטכ"ל בפקודת השירות המשותף. כך נראית הדתה שקטה, אפורה וזוחלת". דובר צה"ל כצפוי, לא הגן על הקצין הדתי והוא סומן על ידי השמאל הקיצוני כמינוי שיש לטרפד.

אותנטיות יוצרת מנהיגות

מיד לאחר ההתקפה כתבתי מאמר להנגתו בערוץ 7 שכתרתו הייתה "הקצין צדק" וכך פתחת: "נתחיל מהסוף, הלכות ייחוד המבוארות בתורה הן הערובה הכי טובה לחיי משפחה טובים וגוננות בתוכן כללי התנהגות של מקום עבודה קל וחומר צבא, לכן הקצין שביקש דובר לא דוברת - צדק". את אבינועם לא הכרתי ברמה האישית, אך הכרתי אנשים ששירתו תחתיו - הם אמרו שמדובר בדמות אגדית כדוגמת מאיר הר ציון, קצין שלוחמי ילכו אחריו באש ובמים. גם בכריזמה ובדיבור שלו יש להט של מנהיג. ברמה התורנית הייתה לו קביעות של דף יומי והוא נהג לעשות סיומי מסכת עם לוחמי.

הצטרפתי מאוד שמנעו את קידומו אך לא הופתעתי, וכתבתי לו הודעה: "שלום אבינועם היקר, זה מאמר שכתבתי לכבודך ברגע שעיתון הארץ סימן אותך. אני חושב שההתפתחות שלך היא מסר חזק לכל קצין דתי. יהודי לא צריך להחביא יראת שמיים בצה"ל, הוא צריך לגדל זקן ולשים כיפה גדולה, ללמוד דף יומי ולבקש דובר ולא דוברת. לצערי שמעתי ממספר מחנכים בציבור הדתי שמלמדים להיפך, ולכן יש אחוז דתל"שים גבוה, או יותר גרוע - דתיים בדרגה בכירה ששכחו את עולם הערכים שלהם והם שותפים מלאים לאג'נדות הפרוגרס במרחב הציבורי. לפעמים צריך רעמים וזעזוע כדי לפשט עקמומיות שבלב, גם בציבור הכללי ובפרט בציבור הדתי, ולכן טוב פעלת. שה' יברך אותך בכל אשר תלך, תכתב ותחתם בספר החיים.

לתפילה בכיכר

דרושה תרומה \ הנצחה

להדפסת מחזורי תפילה של יום כיפור

אפשרות להנצחת שם במחזור התפילה

טל. 052-5665552

התרומות ל"ראש יהודי" מוכרות לצרכי מס. לפי סעיף 46 לפקודה. הקישו בגוגל (ביט): "ראש יהודי היו שותפים" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

תשעה רגעים של שינוי אצלך בבית!

קורס הטיפול המהפכני הזוגי של הרב אליהו לוי יוצא לדרך

בתשעה מפגשים אצלכם מהבית תוכלו לשפר, לשדרג,
ולקבל כלים משמעותיים לחיי המשפחה שלכם,
על פי יסודות תורת החסידות.

מחיר מיוחד לחודש אלול בלבד: 1,000 ₪ במקום 1,800 ₪

הירשמו עכשיו:

hanna.tipul@gmail.com

054-4480705

כלים מעשיים
גם למטפלים
בכירים

קורס דיגנלי
בכל זמן
שתבחרו

מתאים
לגברים ונשים
בהתאמה

התוועדות
התוועדות

הרב חיים שלום דייטש

קבלת עול

תה לשוב

התפילה רק התחילה, וסביב הכיסא של הרבי כבר נקוותה שלולית דמעות < מדקדק במצוות זו מעלה גדולה, אבל זה לא קשור לראש השנה > הפסיקה של המגן אברהם להתפלל בתפילין בלי מניין היא שיעור חשוב במהותה של תפילה < אפשר לשמור על קביעות וגם להתחדש, רק שלא נהיה מצבה > ואם המחמירים לועגים על המהדרים, למה הם לא מדברים על הקב"ה >> **התוועדות הכנה לראש השנה**

וקבלת עול מצוות - בפסוק שאמר יהודה ליעקב אבינו: **"כי לולא התמהמהנו פי עתה שבנו זה פעמים"**. המילה 'לולא' בהיפוך אותיות יוצאת 'אלול'. כלומר, אם נתמהמה בעבודת חשבון הנפש של אלול, "שבנו זה פעמים" - יהיו בידינו שני סוגים של תשובה. עבודה אחת היא קבלת עול מלכות שמים בראש השנה, והשנייה היא קבלת עול מצוות ביום הכיפורים.

לצער הלב, היום כבר נעשה "שיגרא דלישנא", שגרת לשון, לומר על אדם צדיק שהוא 'מדקדק במצוות'... זאת אמנם עבודה גדולה, אבל היא שייכת לזמן אחר! אנשים כבר לא יודעים שיש קבלת עול מלכותו יתברך, שהיא קודמת לקבלת עול מצוות. המשנה במסכת ברכות אומרת בפירוש, שהקדימו את פרכת "שמע" ל"והיה אם שמוע", כדי שאדם יקבל קודם עול מלכות שמים, ורק אחר כך עול מצוות.

אם תשאלו: בסדר, אז איך מקבלים עול מלכות? התשובה היא שפשוט צריך לשים לב למה שאנחנו מתפללים בראש השנה - "מלך על העולם כולו בכבודך, והינשא על כל הארץ ביקרך". צריך לקבוע זמן שחושבים רק על הקב"ה, ולא על מצוותיו. להתבונן בגדולת ה', ולרצות ולבקש ש"ידע כל פעול כי אתה פעלתו... ויאמר כל אשר נשמה באפו, ה' אלוקי ישראל מלך".

משום מה, אנשים גולשים מנושא אחד לשני, בלי לשים לב להבדל הפשוט ביניהם. **כשמדברים על כך עם אנשים, הם שואלים: "נו, כמה כבר אפשר לחשוב רק על זה?", ובכן, באמת אין ברירה אלא ללמוד חסידות!** אם רוצים חומר למחשבה על מלכות ה', חייבים ללמוד ספרים שמדברים על הקב"ה. אמנם יש ספרי חקירה שיכולים להביא לכל מיני מחשבות, אבל יותר טוב ללמוד חסידות שמדברת ממש על הקב"ה! **ודאי שספרי חסידות מלאים רעיונות ותוכן ששייכים לתורה ומצוות, אבל העיקר הוא הדיבור על הכורא ברוך הוא.** מסבירים על כך שהוא מלך "ומלכותו בכל משלה", ואיך שהוא מנהיג את כל הבריאה על כל מיני הפרטים וההנהגות שיש בו.

האמת היא שלא רק קריאת שמע היא קבלת עול מלכות שמים, אלא גם תפילת שמונה עשרה כולה! **אנשים בדרך כלל מסתכלים על תפילה בתור הזדמנות לבקשת צרכיו של האדם.** בגמרא, לעומת זאת, כתוב בפירוש: "הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלימה - יפנה ויטול ידיו ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל וזו היא מלכות שמים שלמה!"

החיוב של קבלת עול נוגע גם בהלכה למעשה: **המגן אברהם דן בשאלה, מה יעשה אדם שצריך לבחור בין שתי אפשרויות - להתפלל**

אנחנו מתוועדים ומתכוננים לראש השנה. **על מה צריך לדבר בהתוועדות כזו? כדי להתכונן לראש השנה צריך ראשית להבין את מהות החג והעבודה הנדרשת בו.**

בראש השנה, לעומת יום הכיפורים העוסק בכפרה על עוונות מסוימים, **עיקר הדגש של עבודת התשובה הוא על קבלת עול מלכות שמים.** התשובה של קבלת עול מלכות שמים לא שייכת למצוות פרטיות, ולכן גם בראש השנה אין בכלל וידויים. התשובה ביום ראש השנה צריכה להיות על עצם פריקת העול שהייתה אצלנו במשך השנה. כשם שעיקר התשובה על עבירה פרטית מתבטא בקבלה לעתיד, כך גם העיקר בתשובה של ראש השנה היא הקבלה לעתיד - **שיהודי מקבל על עצמו עול מלכות שמים מחדש, וזאת על ידי תקיעת השופר שמכריזה על המלכת ה' למלך, וכן בברכות של 'מלכויות' ו'זכרונות' ו'שופרות'.**

חשוב לי לומר לכם: **אל תחשבו שהתשובה על קבלת עול היא פחות משמעותית ונוקבת מהתשובה על העבירות הפרטיות, ובהקשר לזה אני נזכר בספור.**

לפני הרבה שנים הגיע לארץ לעת זקנתו אחד מזקני החסידים של הדור הקודם - ר' שמואל זלמנוב. הוא היה עוד בתור נער אצל הרבי הרש"ב, ואחר כך היה מאוד פעיל במוסדות של הרבי הריי"צ. נוסף על כך הוא היה ה'חוזר' של הרבי הקודם, וגם בקיא גדול בניגונים.

בכל אופן, שמעתי ממנו פעם תיאור על התפילות של ראש השנה, כפי שהוא ראה עוד אצל הרבי הרש"ב, ואחר כך אצל הרבי הריי"צ. הוא אמר שהתפילות שלהם ארכו שעות ארוכות - בעיקר בלילה הראשון של החג. בחב"ד נוהגים לומר "שיר המעלות" גם בליל יום טוב, והוא סיפר שמיד בתחילת אמירת שיר המעלות שמעו מהרבי בכיות נוראות. עוד לפני שהגיעו לברכת "המעריב ערבים", הייתה בעל כבי לרבי שלולית של דמעות... באופן כללי, הרבי הריי"צ היה בעל כבי גדול, אבל בראש השנה העוצמה של הבכי הייתה גדולה עוד יותר.

הבכיה שלנו על העדר קבלת עול, ולכן אנחנו בוכים ומבקשים שהקב"ה יקבל אותנו כעבדים שלו. **זאת כוונת התפילה - "ואם פעבדים עינינו לך תלויות". עינינו תלויות לקב"ה, שיסכים להיות מכאן והלאה מלך עלינו, אף על פי שבמהלך השנה התנהגנו בכמה דברים בצורה הפוכה מקבלת המלכות.** גם אם מעמדו ומצבו של יהודי הוא ממש כבי רע, עדיין הוא בא אל המלך כעני ורש, ומבקש להתקבל להיות עבד אצל המלך.

הבעל שם טוב מוצא רמז לשני סוגי העבודה - קבלת עול מלכות,

אחרים הוא בעל יכולת להשפיע, אבל ההשפעה לא מופיעה. העובדה שבראש השנה הירח מתכסה היא לא במקרה, אלא זהו התוכן של היום. מעניין לשים לב שעל פי הקבלה, וכך נפסק גם להלכה ברמ"א, לעומת חודש רגיל שבו מקדשים את הלבנה אחרי שלושה ימים, או על פי המקובלים אחרי שבעה ימים, בתשרי לא מקדשים את הלבנה עד מוצאי יום כיפור. בעשרת ימי תשובה יש מהלך שנקרא "בניין המלכות". ההתחלה היא בראש השנה, והסיום הוא ביום כיפור. לכן במשך כל הזמן הזה אומרים בתפילה "המלך". כך מידת המלכות הולכת ונבנית, עד לגמר הבניין שהוא אחרי יום כיפור, ולכן רק אז אפשר לקדש את הלבנה.

בגלל שבניין המלכות הוא הנושא, לכן עיקר העבודה בראש השנה הוא קבלת עול מלכות שמים. חז"ל הסבירו את הסיבה לאמירת פסוקי:

במניין בלי תפילין, ואז תפילתו תקבל בזכות הציבור, או להתפלל עם תפילין בלי מניין. באופן פשוט היינו אומרים, שתפילה בציבור קודמת וחשובה יותר. המגן אברהם סובר אחרת. הוא אומר שהתפילין, שהן שייכות לקבלת עול מלכות שמים, קודמים לתפילה בציבור. צריך לוותר על המניין כדי להתפלל ביחידות עם תפילין. מההלכה הזאת רואים שעיקר ענין התפילה הוא קבלת עול ולא רק בקשת הצרכים. עיקר הכוונה בתפילה הוא לא לבקשה שמבקשים, אלא אנו רוצים את עצם העמידה לפני ה' בתפילה ובתחנונים. הבקשות הפרטיות הן כבר השלב הבא, שבו מבקשים מה' שגילוי האלוקות יתגלה בכל פרט במציאות, כולל שנוכל לעבוד אותו מתוך בריאות ופרנסה טובה.

אחד הפסוקים המרכזיים של ראש השנה שייך לשיר של יום חמישי:

"תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו". חז"ל דרשו את הפסוק על ראש השנה, שזהו החג היחיד בו הלבנה מכוסה.

בחסידות מוסבר שהמילה "כסה" מורכבת משני חלקים: 'כס' ה', כלומר: האות ה', שהיא מקבילה לספירת המלכות, מתכסה בחג הזה. מכיוון שזהו זמן שמלכות ה' מכוסה, לכן גם הלבנה, שמראה על ספירת המלכות, נמצאת גם היא בהעלם. מידת המלכות, שנקראת גם 'שכינה', היא החיות האלוקית שיוודת לעולמות התחתונים, ובתחילת החודש הזה של השנה החדשה היא נמצאת בכיסוי והעלם.

עיקר העניין של ראש השנה שייך לעבודה של ישראל שכביכול מעוררים את הקב"ה לגלות את מלכותו, כך שיתרצה להיות מלך על העולם כולו. אבל לפני ההתעוררות של עם ישראל בתפילות ובתקיעת שופר, הרצון של הקב"ה למלוכה עולה לשורשו ולא מתגלה בכלל.

ניתן לתת משל על כך ממלך, או צדיק, שלא רוצה להשפיע לזולתו. הוא חושב לעצמו: "למה שאתעסק עם פשוטי העם? הם רק מטרידים אותי. אין לי שום שמחה בהשפעה עליהם. אני אשב לבד, ואתעסק בעצמי בדברים רוחניים". זאת המשמעות לכך שהמלכות בהעלם. לעומת מי שמולך בפועל על מדינה, שיווד ממרום מושבו אל העם, אדם שלא רוצה להשפיע על

יום הששי

בלימודי התואר השני
במכללה האקדמית הרצוג

הצטרפו לתוכנית ייחודית המתקיימת בימי שישי
בלימודי התואר השני במקצועות היהדות
תנ"ך ופרשנות | מחשבת ישראל

טובי המרצים
בתחום

למידה היברידית
שבוע מהבית ושבוע מהקמפוס

מלגות והחזר שכ"ל
לזכאים

חדש! שנת לימודים אחת בקמפוס

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

מלכיות בראש השנה "כדי שתמליכוני עליכם". גם תקיעת השופר נועדה כדי לבקוע את ההעלם, ולגלות את מידת מלכותו יתברך.

הבעש"ט פירש כדרכו את הפסוק שהזכרנו בעניין תקיעת השופר, על פי דרך החסידות. הוא מדייק, שלכאורה היה צריך להיות כתוב 'תקעו שופר בחודש', ולא "בחודש שופר". לכן הוא מפרש שהפסוק בא לומר לנו שעלינו תמיד להיות במהלך של חידוש.

המצוות והמעשים טובים שלנו עלולים להיות מקובעים והולכים לפי ההרגל, אבל אנו צריכים תמיד לחדש חידושים. לא רק חידושים בתורה, אלא חידושים מעשיים. להגביר ולשכלל את המעשים הטובים. אם יהודי נתן צדקה היום, מחר הוא נדרש להוסיף עליה. אם הוא למד תורה היום כך, למחרת צריך שתהיה תוספת וחידוש.

אצל הרבי מלובביץ' עצמו ראינו חדשנות כזאת כל הזמן. מצד אחד הוא היה מאוד שמרן, ולא שינה בכלל מנהגים. אם קרה שפעם הוא התחיל לנהוג מנהג חדש, הוא היה מסביר ומתיר באריכות על מה ולמה בא החידוש... אבל יחד עם זה, כל הזמן הוא חידש הנהגות ורעיונות חדשים.

כשישבנו פעם בהתוועדות, אחד החברים הראה לי בשם הבעל שם טוב פירוש מחודש על הפסוק "וְלֹא תִקֵּים לָךְ מִצְבָּה אֲשֶׁר שָׁנָא ה' אֱלֹהֶיךָ". 'מצבה' היא מלשון 'יציב'. דבר שעומד כל הזמן באותו מצב, נחשב יציב. בעבודת ה', מי שעומד כל הזמן באותו מצב - כל יום מתפלל באותו זמן, גומר באותו זמן, אוכל באותו זמן - הכל אצלו נראה אותו דבר, הוא נקרא 'מצבה', חלילה, והתורה אומרת שה' שונא מצבות. לאדם אסור להיות כמו מצבה! צריך להתחדש ולהשתנות.

הבעיה היא, שאם אדם כל הזמן מחדש, אז אין לו קביעות, והוא עלול להפסיד את יכולת השמירה על מה שיש לו. אם פעם הוא עושה כך, ובפעם הבאה הוא עובר לעשות אחרת, אולי בפעם השלישית הוא כבר לא יעשה כלום. לכן צריך לעבוד בשני הכיוונים - מצד אחד לשמור על הישן, ומצד שני להוסיף ולחדש.

גם בגשמיות יש אנשים קבועים. הם נכנסים לגור בבית, ושם הם יושבים כל החיים ולא זזים. לעומתם, יש כאלה שכל פעם מחדשים. עוברים דירה, משפצים את הבית, אולי קונים רהיטים חדשים, אפילו אם הרהיטים שלהם טובים עדיין. הם מרגישים כל הזמן צורך לחדש. על כך אומר הבעל שם טוב, שאת כוח החידוש צריך להכניס במעשים טובים, שבהם תהיה ההתחדשות. "תקעו בחודש שופר". לחיים.

כמובן, העניין של החידושים לא צריך להיות רק בראש השנה. אבל היות וראש השנה הוא יום כללי, ומה שפועלים בו משפיע על השנה, לכן מדגישים בעיקר בראש השנה את ההתחדשות. צריך לקחת את כל מה שעשינו עד עכשיו, ולמלא אותו בחיות ורענונות.

גם אצל הרבי ראינו את השילוב הזה: הוא היה נכנס לתפילה בכזה דיוק, שהיה אפשר לכוון את השעון לפי הזמן שהוא נכנס. אותו דבר גם להתוועדות - ההתוועדות הייתה מתחילה באחת וחצי, בלי שום תזווה. לא דקה לפני ולא דקה אחרי. ובכל זאת, תמיד הוא היה מלא חיות, כמו חדר.

אחד מגדולי הצדיקים של החסידות היה רבי מנחם מנדל מויטבסק, שדרך אגב, השם של הרבי מלובביץ', בעצם הגיע ממנו. הרבי נקרא על שם סבו הרבי ה'צמח צדק', וה'צמח צדק' נקרא על שם רבי מנדל מויטבסק. אביו של הרבי ה'צמח צדק' היה חסיד של רבי מנדל, ולכן הוא קרא לו על שמו. בכל אופן, צדיקים אמרו על רבי מנדל שכל שבת ושבת בימי חייו הייתה בכזאת התרוממות והרגשת תענוג נפלאה, כאילו אף פעם לא הייתה שבת, וגם לעולם לא תהיה שבת אחרת! אני לא יודע בדיוק מה הוא הרגיש בכל שבת, אם הייתה לו הארה אחרת בכל פעם או משהו מעין זה; מה שוודאי הוא, שכך הייתה המציאות. כך הצדיקים שהכירו אותו העירו עליו. למרות ששבת חוזרת פעם בשבוע, היא הייתה אצלו חרשה לגמרי.

הפסוק "תקעו בחודש" מלמד אותנו את שני הצדדים. מצד אחד, אדם צריך להיות קבוע בעבודת ה', עד שהוא 'תוקע' ומעמיד את עצמו באופן נצחי. אבל דווקא על ידי התקיעה הזאת, עבודתו של האדם היא 'בחודש' - מתחדשת בכל יום מחדש.

כמו שאמרנו, באמת אין סתירה בין הקביעות והחידוש, והם אפילו מובילים זה לזה. אם אדם תוקע ומייצב את עצמו בחוקה, אז כל רגע יש לו יכולת להתחדש. אם תשאלו: איך הדברים משלימים אחד את השני? הבעל שם טוב אומר שבין טבע לנס אין באמת שום הבדל. אלא מה, כל דבר שמתרחש באופן חד פעמי, בפעם הראשונה הוא נחשב לנס. אם הוא ממשיך לקרות, אז כשמתרגלים אליו הוא נעשה טבעי וקוראים לו טבע. מצד האמת, הנס והטבע הם חידוש באותה מידה, והרי הקב"ה מחדש את העולם בכל רגע מחדש.

על ידי התבוננות בנקודה הזאת, שבאמת כל המציאות היא בעצם נס ודבר חדש, מקבלים כוח לעבוד את ה' בהתחדשות גדולה. כשמבינים שגם הטבע מתחיל בנס ובעצם הכל אחד, אז יודעים שרצון ה' מאחד את שני הדברים. כשה' רוצה שדבר מסוים יהיה, אז יש לו יציבות של קיום מצד אחד, ומצד שני הוא מתחיה בכל רגע מחדש. תארו לעצמכם, מה היה קורה אם היינו רואים היום בפעם הראשונה את השמש זורחת... היינו מדברים עליה כל היום, ומתפעלים איך פתאום הופיע כאן אור גדול כזה, שהוא כל כך חזק ומחמם עד שאי אפשר להסתכל עליו. בוודאי כל העיתונים היו כותבים על זה!

שתי העבודות שהזכרנו בהתחלה - קבלת עול מלכות שמים וקבלת עול מצוות - באות לידי ביטוי בשני עניינים הלכתיים דומים, אבל באמת שונים בתכלית: חומרות והידורים. החומרות מגיעות מהחלק של קבלת עול מצוות; היהודי מתעסק בשאלה, האם הוא קיים את המצווה או לא. לעומת זאת, הידור מצווה מגיע משורש של תענוג שיש לאדם בעבודת ה', ומהשמחה שיש לו מעצם עשיית רצונו.

באופן כללי, חסידים היו מהדרים במצוות ולא מחמירים, מתוך הבנה שמי שמרבה בחומרות עלול להביא למרה שחורה. המחמיר נמצא כל הזמן בעצבנות, אם הוא יצא ידי חובה או לא. חסידים כן מרבים בהידורים, שהם באים אחרי שברור לגמרי ליהודי שהוא יצא ידי חובה. בכל זאת מוסיפים ומהדרים בעניינים נוספים.

כיום, אנשים מהדרים מאוד בגשמיות... הוא צריך דווקא את המאכל הזה, דווקא ממסעדה פלונית, ושיהיה אפוי בחום כזה בדיוק ובצורה כזאת וכזאת... גם מדברים שהם לא 'מעכבים', יש לבני אדם 'געשמאק', תענוג. אנחנו צריכים כנגד זה להדר ברוחניות, והכוח להשקיע בהידורים

אורות ישראל
מכללה אקדמית לחינוך
מייסוד של מכללת מורשת ינקב רחובות
ובמכללת אורות ישראל אלקנה

מכללת "אורות ישראל"
משתחפת בצערה הגדול של משפ' סבן היקרה

על כפירתו של רבנו ומורנו
הרב חיים יהודה סבן זצ"ל

ממייסדי המכללה, שעמד בראשה תקופה ארוכה,
מגדולי המחנכים בדור,

אשר גידל ולימד אלפי תלמידים בארץ ישראל.
"המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון
וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד"

יושבים שבעה בבית המשפחה
רחוב תבור 22 יד בנימין

הנהלת המכללה, סגל המרצים העובדים והסטודנטים

הרב ליאור שגב | רב, יועץ ופוסק במכון

על שפיר ושלייה

אחת מהקללות הקשות המופיעות בפרשה, מתארת את האכזריות אליה עלולים להגיע: "הֲרַכָּה כָּךְ וְהַעֲנֶנָּה אֲשֶׁר לֹא־נִסְתָּה כַּי־רִגְלָה הַצֵּג עַל־הָאָרֶץ מִהֲתַעֲנַג וּמִרַע עֵינָהּ בְּאִישׁ חֵיקָה וּבְכַנְיָהּ וּבְכַנְיָהּ: וְכַשְׁלִיתָהּ הַיּוֹצֵאתָ מִפִּי רִגְלָיֶהָ וּבְכַנְיָהּ אֲשֶׁר תִּלְד... (דברים כ"ח, נ"ו-נ"ז)". יש מפרשים את המושג 'שלייתה' - 'בניה הקטנים' (אונקלוס, רש"י). לפי פירוש זה, הצרות שיבואו - חלילה - על עם ישראל יביאו להיפוך הטבע האימהי החומל והמרחם, למצב של אכזריות קיצונית.

אולם יש מפרשים שפירשו את המושג הנ"ל כמו שהוא כיום, בעובר במעי אימו: "שליא ממש, כמו שמצינו בתלמוד לפי הפשט" (רשב"ם). נראה שלפי פירוש זה גם המשך המשפט - 'בניה אשר תלד' - היינו הבנים שתלד בעתיד.

בדרכו של עולם, ההריון הוא זמן של ציפייה ותקווה ללידה. בזמן זה ההורים יכולים לדמיין כיצד יראה הילד שלהם, לבנות לו תוכניות לעתיד ורקום חלומות. בעבר שמעתי הרצאה של משהו שהיה בפיקוד העורף, וביקר במקומות מוכי אסון ברחבי העולם - רעידות אדמה, שיטפונות ועוד. הוא סיפר שאחד הדברים הראשונים שמבקשים כסיוע לשיקום מקומות אלו הוא פגיה לילודים. הסיבה היא שטיפול והצלת תינוקות מסמל תקווה, אפשרות לשיקום ולהתחלה חדשה. הקלה הקשה שבפרשה היא שאפילו בזמן הריון "תרע עינה" - כלומר ההריון יעבור מתוך מבט שלילי, חידלון וחוסר תקווה.

מתוך המבט האמוני על משמעותו של ההריון אנו נגשים לצדדים ההלכתיים. כאשר נפטר עובר נחלקו הפוסקים האם יש מצווה לקבורו, כאשר להלכה נפסק שאין מצווה 'עצמית' בקבורתו אך יש סיבות אחרות לקבורתו, כגון מניעת טומאת כהנים (יעוין ספר פוע"ה ח"ג עמ' 771 - 871).

האם מותר להשתמש בשליה לצורך מחקר?

יש מהפוסקים שכתבו שיש מנהג לקבור גם את השליה (ציץ אליעזר חלק י סי' כה). לפי זה ישנה בעיה בשימוש בשלייה למחקר. אולם נראה למעשה הדבר מותר, מ-2 סיבות:

1. הסיבה שקוברים נפלים היא מניעת תקלה כמו טומאה, מה שלא שייך בשליה, שאינה מטמאת. בגמרא אמנם מובא שאם חלילה הייתה הפלה ויצאה שלייה - חוששים לכך שהעובר היה בתוכה. אך בלידה - חשש זה אינו קיים.

2. ככל הנראה השליה שחז"ל התכוונו אליה אינה האבר שאנו מכנים כיום שלייה (placenta) אלא הכוונה לשק העוברי (הכורניון). יש לכך מספר ראיות, אחת מהם היא לשון הרמב"ם [איסורי ביאה י', ג"ג]:

"החוטלת העבה שהיא כמו חמת שבתוכה נוצר הולד והיא מקפת אותו... וכשיגיע זמנו לצאת קורע אותה ויוצא היא הנקראת שלייה..."

מה שאנו מכנים כיום שלייה אינה 'מקפת את העובר' אלא נמצאת בצד העובר. מכאן נראה שכוונת חז"ל היא לשק מי השפיר. לכן נראה שעל השלייה של היום אין דין קבורה, ומותר להשתמש בה לצורך מחקר.

מגיע מראש השנה.

גם הנקודה הזאת נמצאת בהלכה למעשה, בדברי הרמ"א על עשרת ימי תשובה. **ישנה הלכה ידועה, שגם מי שאוכל פת עכו"ם כל השנה, מצווה עליו להימנע מזה בעשרת ימי תשובה.** למרות שמעיקר הדין אפשר לאכול, כשמגיע ראש השנה הולכים אחרי ההידור שלא לאכול, כי גם קבלת עול המלך צריכה להיות באהבה.

כשיוצאים מעשרת ימי תשובה, **מגיע הזמן של חג סוכות וארבעת המינים, שבהם בולט עניין ה"הדר".** בצעירותי, כשהלכתי פעם לקנות ארבעת המינים, היה שם מישהו בחנות שנחשב למומחה בדיני ארבעת המינים. אני לקחתי אז לולב ביד, וראיתי שהוא קצת לא ישר. הראיתי לו את הלולב ושאלתי אותו. **אני לא יכול לשכוח איך הוא הגיב בתקיפות - "פעם ראשונה שאני שומע שאלה כזאת! !"** הוא גער בי: "הרי בגמרא כתוב שכדי שולוב יהיה פסול הוא צריך להיות 'עקום דומה למגל'! הלולב הזה הוא כמו מגל?!"

אחרי הנזיפה שלו חשבתי לעצמי שאולי כל זה שאנשים מחפשים שהלולב יהיה ישר הוא מיותר לגמרי, ואין לכך שום קשר למצווה. עברו כמה שנים עד ששמעתי איך הרבי היה נוהג, והבנתי שאותו תלמיד חכם לא צדק. שמעתי מהרב ביסטריצקי, שזכה בשנים האחרונות של הרבי להיות מי שהביא לו את הלולבים לבחירה, שעם הזמן הוא למד לדעת בדיוק מה הרבי מחפש. **הוא סיפר לי שהרבי היה בהחלט בוחן את הלולב לראות אם הוא ישר. בנוסף, הרבי גם רצה שהלולב יהיה ירוק טרי, ושיהיה עליו כמה שיותר 'קורא'. ככל אופן, מעיקר הדין רק מגל פסול, ובהלכה לא כתוב שכמה שיותר ישר יותר טוב. אולי מעיקר ההלכה צדק אותו תלמיד חכם, אבל מבחינת הידור מצווה - הרי שכן כלל ישראל נוהגים להדר, ובוודאי יישש לזה מקום חשוב.**

לפעמים יש אנשים שעוסקים רק בחומרות, והם ממש לועגים על המהדרים. **אבל לצערי, קשה לשמוע מפייהם את שמו של הקב"ה סביב העסק של המצווה.** אמנם שומעים את השמות של הספרים של הקב"ה - כן כתוב או לא כתוב - אבל לא שומעים את שם ה'. יש בזה חיסרון גדול, מכיוון שלכל לראש נדרשת נקודת השרש של התענוג בקיום המצוות, ואותה מביאים ההידורים. לעומת זאת, הפחד מהאפשרות לא לצאת ידי חובה לא נותן טעם למצוות.

הטעם המיוחד של קבלת עול מלכות שמים, כולל ההתחדשות והרעננות שמקבלים בראש השנה, צריך להימשך בכל השנה. הייתה תקנה של הרבי (שגם עליה הוא התנצל ואמר שקשה לחדש מנהגים), לערוך סעודה-התוועדות בראש השנה לקראת צאת החג. **המטרה של הסעודה הזאת הייתה המשכת ענייני ראש השנה לכל השנה.** מעניין שהרבי הרש"ב הדריך לשבת וללמוד חסידות מיד בתחילת החג, כדי לפתוח את השנה עם פנימיות התורה. ואילו כדי לחבר את הפתיחה לכל השנה, הרבי תיקן לעשות סעודה ולהתוועד. שנוכה להמשיך קבלת עול מלכות שמים לכל השנה כולה! לחיים, לחיים ולברכה!

1,200 שאלות ותשובות של הרב יהושע מחכות לכם באתר 'קרוב אליך'

נפשי בשאלתי

יש לך שאלה בעבודת ה'?
054-4530951

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

למה לאלול יש כל כך הרבה ראשי תיבות?

התורה נכתבה בקומות זו על גבי זו, מפני שהיא כוללת לא רק הדרכות וסיפורים גלויים אלא גם אוצרות מופלאים בעולמות פנימיים. ואלה אינם מתגלים בפשט התורה, אלא נמסרים על ידי חלקיה העליונים של הרמז, הדרש והסוד. התשובה, ששגבה מעלתה כל כך עד שהיא מהפכת זדונות לזכויות, שייכת לעולם עליון, ולכן החודש שמאיר את אור התשובה נוגע במידה יתרה בעולם הרמז. אשרי העם שזוכה לגעת בסוד המופלא של התשובה, ולהכיר שאוצרה הגדול רחב מכלי הפשט, ושייך למחוזות מופלאים של שורשי המציאות, כפי שלימדונו רבותינו: "תשובה קדמה לעולם".

מה היחס בעבודת השם בין האכלה בכפית לבין חיפוש נטול גבולות?

הבחירה החופשית היא יסוד כל עבודת ה' ועומק הטעם בכריאת העולם והאדם, שהרי בלי בחירה חופשית אין עבודה כלל. ודווקא מפני שהיסוד הזה כל כך גדול, לפעמים הוא גורם לטעות חמורה כאילו יש לחנך את ילדינו ותלמידינו לבחירה חופשית. למעשה אין שום צורך בכך, שכן הבחירה החופשית היא יסוד שהקב"ה הטביע באדם עד שאין לו כל אפשרות להשתחרר ממנה.

החינוך הפלורליסטי רואה את פסגת שאיפותיו בנתינת כל מרחב האפשרויות ההולכים בדרכו, אבל התורה מצווה "ובחרת בחיים", וכל החינוך שלנו הוא לתורה ולמצוות ולא לבחירה. אומנם בדורות קודמים התורה נקטה דרכי כפייה, אך בדורות האחרונים אומרים רבותינו שהתורה רוצה שהקישור למצוות יבוא דווקא מתוך בחירה ורצון פנימי. ועדיין חלילה לחשוב שהרצון והבחירה הם העיקר בחינוך. שהרי באמת התורה והמצוות הן העיקר, אלא שבדורותינו האופן הנכון להתקשר איתן הוא על ידי שייכות פנימית, בדרך של תשובה מאהבה יותר מאשר יראה.

אני די מרוצה מחיי, אז למה אני צריך להתחתן?

שבעות רצון מחיינו אינה פרמטר לעשיית רצון ה', כי רצון ה' אינו מתגלה תמיד בסברה הפשוטה של האדם, אלא רק בחלק מן המצוות. אדם יכול לחוש מרוצה גם ללא קיום מצוות שעטנז, לדוגמה, אף שהיא מילוי רצון ה'. לעיתים אדם שרוי במגבלה ואינו מכיר בה, ולכן ילד יכול להרגיש מרוצה גם ללא ידיעת קרוא וכתוב ואינו מכיר בחסרון. התורה מגלה לנו שהצורה האמיתית של האדם היא של איש ואישה, שהרי "זכר ונקבה בראם". אולם מצווה זו של בניית בית היא דווקא מידה טבעית באדם, שאם מישהו חסר אותה הוא מאבד חלק מטבעו. אף בבעלי חיים מצינו שהקשר בין זכר ונקבה להמשכיות החיים הוא טבעי. ואמרו רבותינו שאיש לבד או אישה לבדה הם פלגא דגופא, גוף חצוי, ועל כן התורה מצווה כבר בתחילתה את מצוות פרו ורבו ובוהו אנו זוכים להידמות לצלם אלוקים, ולכן בחתונה מברכים "אשר יצר את האדם בצלמו... והתקין לו ממנו בניין עד עד".

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

מה שאתה בוחר זה מה שאתה מקבל

כשפוליטיקאים מבטיחים דבר אחד ועושים את ההיפך, יש רק מפלגה אחת שעומדת איתנה מאחורי עקרונותיה בלי לסטות מהדרך.

רק עם הציונות הדתית תקבלו בדיוק מה שאתם בוחרים:

תיקון

מערכת המשפט

חיזוק הזהות היהודית

של המדינה

ממשלה ציונית

ללא תומכי טרוו

פיתוח והסדרת

ההתיישבות ביו"ש

טיפול ביוקר המחייה

ובעיית הפקקים

משילות

בנגב ובגליל

בראשות
בצלאל
סמוטריץ'

הציונות הדתית